

85-86 OPUSCULUM SEXTUM.

LIBER QUI APPELLATUR *GRATISSIMUS*. AD HENRICUM ARCHIEPISCOPUM RAVENNATEM.

ARGUMENTUM. — In hoc tractatu prolixè ostendit non esse eos, qui a Simoniacis episcopis consecrati sunt, iterum consecrandos : quod multis rationibus et sanctorum Patrum auctoritatibus confirmat. Controversia autem tunc temporis super hac quæstione vertebatur in concilio episcoporum ; propterea scribit hoc loco ad archiepiscopum Ravennatem, ut simul cum aliis hoc Romano pontifici persuadeat, ne insones simul cum noxiis pœna afficerentur, depositis scilicet ab ecclesiasticis ordinibus, quos sine ulla negotiatione acceperant.

VERSUS DE SIMONIACIS.

In eadem Simonis fabrilis, et antra monetæ
 Damnat pestiferas Deus evertendo cathedras :
 Nam postea latro per diverticula repit,
 Pervia gratuito pastor petit ostia gressu.
 Ast ubi mangonum scelerata negotia desunt,
 Nec gravem carbonam turget venale talentum.
 Non distractor obest, quia non commercia sordent.
 Nam quid nummati nequeunt ubi lædere nummi ?
 Imo quid arboreis manu obsit squalida plantis ?
 Sæpe salutiferam medicus dedit æger origan,
 Mancipites pugilem, cæci genere videntem,
 Clinica procerum peperit male fœda venustum,
 Nec soboles noxis est addicenda paternis ;
 Quisque sua premitur, socii nec labe tenetur.

B Domino HENRICO venerabili Ravennaticæ sedis antistiti, PETRUS vivificæ crucis Christi humillimus servus, salutem in idipsum.

Qui sacerdotium, auctore Deo noviter suscepisti, nullum tibi inprimis offerendum munus, quam quod de sacerdotibus factum est, congruentius credidi. De iis itaque, qui gratis sunt a Simoniacis consecrati, quanta jam per triennium in tribus Romanis conciliis fuerit disceptatio, quamque perplexa atque confusa dubietas : et in iis partibus quotidie ventilatur, sanctitatem vestram latuisse non arbitror ; præsertim, cum crescente fluctuationis ambiguo, eatenus sit processum, ut nonnullos constet episcopos ab illis ordinatos clericos denuo consecrasse. Unde mihi plerique fratres quadam præsumptivæ charitatis instantia familiariter exigunt, et violenta, ut ita fatear, supplicatione compellunt ; ut in tantæ necessitatis articulo subvenire, vel compendiosum quid scribendo non pigeat, atque quid mihi super hac sententia videatur, exponam. Quod quidem diutius detrectavi, sperans me videlicet a beatissimo prius apostolicæ sedis antistite licentiam accepturum : hac siquidem transiturus in proximo ferebatur. Sic namque integrum decernebam ecclesiasticam quamlibet tractare materiam ; si ab ipso Ecclesiæ principe tractandi mihi auctoritas aspiraret. Sed cum mihi recurreret in memoriam, quia jam venerabilis papa in postrema synodo omnes episcopos ex

A divina obtestatione rogaverit, quatenus Dei misericordiam in commune deposcerent ; ut quid super hoc scrupuloso negotio decernendum esset, nutantibus revelaret ; — ejus me arbitratus obsecundare prorsus imperio, si vel orando, vel scribendo tam difficilem nodum de Ecclesia solvere, superna illucescente gratia, potuissem. Quapropter in illum fideliter sperans qui aperit librum, et solvit signacula ejus (*Apoc. viii*), solvendæ hujus quæstionis iter aggrediar ; et quia copia dicendi non suppetit, delegatæ mihi obedientiæ studio, qui loqui nescio, nutibus saltem gestire tentabo.

87 CAPUT PRIMUM.

Quod Christus, etsi per plures sua dona discernat, in ipso tamen omnis gratiæ plenitudo permaneat.

B Constat plane mediatorem Dei, et hominum Christum Jesum Ecclesiam suam sic ordinasse ab ipso redemptionis humanæ primordio ; ut et per ministros verbi sui charismatum dona distingueret, et tamen in seipso omnium gratiarum plenitudinem principaliter retineret. Nam is qui dicit apostolis : « Habemus thesaurum istum in vasis fictilibus (*I Cor. iv*) ; » idem etiam confitetur ; « Quia in pectore Jesu sunt omnes thesauri sapientiæ absconditi (*Coloss. ii*). » Si autem in pectore Jesu omnes thesauri sunt, et nihil excipitur ; quid ergo relinquitur, quod in vasis hominum fictilibus recondatur ? Sed quod ille totum naturaliter possidet, hoc illi per gratiam participatione illius juxta mensuras habent. De illis enim dicitur : « Quia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult (*I Cor. xii*) ; » at de unigenito Filio dicit Joannes Baptista : « Non, inquit, ad mensuram dat Deus Spiritum. » Et iterum : « De plenitudine ejus omnes accepimus (*Joan. i*). »

Quia ergo ab illo uno fonte omnes justi hauriunt unde vivant ; ad illum necesse est, semper gratias agendo, recurrant ; nec supernæ gratiæ dona ab alio se posse percipere credant, nisi ipso largiente, a quo hæc certum est emanare. Qui enim divini luminis non Deo, sed homini se debitores existimant, tanquam a sui fontis irrigatione siccati, necesse est, ut

deficientes arescant; nec in semetipsis valent fluere, dum ab originali plenitudine fontis obliviscuntur ubertatem suæ vegetationis haurire. Unde non incongrue per Salomonem dicitur: «Omnia, inquit, flumina intrant in mare, et mare non redundat: ad locum unde exeunt, flumina revertuntur, ut iterum fluant (*Eccle. i*).» Hunc excursus, atque recursus spiritualium fluminum mystice Lucas evangelista describit, cum ait: «Quia, convocatis Jesus duodecim apostolis, dedit illis virtutem et potestatem super omnia dæmonia, et ut languores curarent, et misit illos prædicare regnum Dei (*Luc. ix*).» Ecce egressus fluminum; ac postmodum subdit: «Et reversi apostoli narraverunt illi quæcunque fecerunt (*Ibid.*).» Ecce reditum fluminum. «Ad locum ergo, unde exeunt, flumina revertuntur;» quia electi quique illi se debitores esse non ambigunt, a quo videlicet hauserant omne quod spiritualiter fluunt. Unde et Paulus ait: «Divisiones vero gratiarum sunt, idem autem Spiritus; et divisiones ministrarum sunt, idem autem Dominus; et divisiones operationum sunt, idem vero Deus, qui operatur omnia in omnibus.» Nempe cum primum ponat Spiritum, deinde subjungat Dominum, postremo Deum, ostendit sanctam Trinitatem, unum scilicet Deum, omnium gratiarum esse indubitanter auctorem. Ipse enim sua dona distribuit, quæ singulorum merita, et operum diversitates occulta provisione discernit.

§§ CAPUT II.

Quod sacerdos exterius ministrat, sed Deus invisibiliter consecrat.

Quapropter plena fide credendum est, quod sic ministris suis Christus ecclesiasticæ consecrationis delegat officium, ut tamen apud se omnium ordinum contineat principaliter sacramentum; sicque servis promovendi conservos ministerium prærogat, ut in neminem ipsum consecrandi jus, virtutemque transfundat. Licet enim pontifices per injunctæ administrationis officium consecrare videantur; sed ille veraciter consecrat, qui Spiritum sanctum invisibiliter dat. Alius namque est, qui orat; alius, qui exaudit. Alter ille, qui petit; alter, qui petitionibus annuit. Quis est enim, qui se Petro et Joanni audeat comparare? Et tamen de ipsis dicitur: «Quia missi Samaritaniam, imponentes manus iis, qui baptizati fuerant, oraverunt pro ipsis, et illi acceperunt Spiritum sanctum (*Act. viii*).» Non ergo eorum largitate, sed ministerio, ac proinde non illis donantibus, sed orantibus, Spiritus sanctus super credentes illapsus est (*Hebr. ix*). Unus est enim sacerdos magnus, unus pontifex summus, qui introivit semel, non in quælibet sancta sanctorum, sed in ipsum cœlum, ut appareat vultui Dei pro nobis. Ex quo videlicet, tanquam quodam vertice, omne Sacerdotium per Ecclesiæ membra diffunditur; omne, quod sacramentum est, ineffabiliter propagatur. Unde cum discipulos ad baptizandum misit, non in eos sacramenti virtutem transtulit, sed obedientiam indidit; et non auctores baptismi sed ministros effecit. Nam

A cum dicit: «Ite in orbem universum, baptizate omnes in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti (*Matth. xxviii*);» evidenter ostendit, quia non ipsi, sed ille procul dubio baptismatis auctor erat, in cuius illi nomine baptizabant. Unde et Joannes Baptista dicit: «Qui me misit baptizare in aqua, ille mihi dixit: Super quem videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, hic est, qui baptizat (*Joan. xi*).» Et tamen evangelista Joannes ait: «Quanquam Jesus non baptizaret, sed discipuli ejus.» Ecce Dominus non baptizat, et tamen de illo dicitur: «Hic est, qui baptizat;» quia quisquis baptizandi exhibet ministerium, ille tamen operatur virtutis intimæ sacramentum.

CAPUT III.

Quod sicut unus est, qui baptizat; ita unus idem est, qui principaliter consecrat.

Si quis autem mihi fortassis objiciat, aliud esse baptismum humanæ regenerationis, aliud consecrationis ecclesiasticæ dignitatem; nos quidquid in hac parte de baptismo credimus, totum nihilominus et de consecratione sentimus. Nam cum baptismus totius ecclesiastici sacramenti origo sit, atque primordium, sicut baptismus Dei est et non hominis, ita nimirum omnis ecclesiastica consecratio illi specialiter competit, a quo omnium benedictionum plenitudo profluxit. De quo videlicet Apostolus: «Qui benedixit nos, inquit, omni benedictione spirituali in cœlestibus (*Ephes. i*);» Neque enim vel ipse baptismus, vel prius aliqua consecratio magnum aliquid diceretur, nisi intuitu Spiritus sancti, qui per exercitia illa tribuitur. Nam, ut dicitur, quid est aqua, nisi aqua? Sed accedit verbum ad elementum, et descendente Spiritu, fit sacramentum.

Cum ergo in utroque sanctificationis genere hoc sit totum atque magnificentum, quod sive ab iis, qui baptizantur, sive ab iis, qui consecrantur, Spiritus sanctus accipitur, sicut non humanæ virtuti, vel potestati, sed auctori Deo baptismus adscribitur: ita nihilominus et quælibet ecclesiastica consecratio ad illum per omnia, necesse est, referatur, operante siquidem in utrisque multiformi gratia Dei; et ut illi absolutionem obtineant peccatorum, et isti provehantur ad spiritualium ordines dignitatum. Illi exuti veterem cum actibus erroris, novum induant hominem; isti tanquam sacerdotes Dei induantur justitia. Illi quasi modo geniti infantes rationabiles sine dolo lac concupiscant; isti ut perveniant in mensuram ætatis plenitudinis Christi. Operatur in illis, ut fiant filii adoptionis, in istis autem ut sint ministri et dispensatores ministeriorum Dei. Illi namque per Spiritum renascuntur: isti eodem disponente Spiritu, jam, ut filios Dei generent, præferuntur (*Ephes. iv*; *Coloss. iii*; *Psal. cxxxi*; *I Petr. ii*; *Ephes. iv*; *Rom. viii*; *Galat. iv*; *Ephes. i*; *I Cor. iv*).

CAPUT IV.

Quod Dominus cum baptismo simul et sacerdotii jura suscepit.

Sincera igitur atque integra fides habet, quod

sicut baptismus, ita et nihilominus sacerdotalis consecratio; nulla sordentium ministrorum labe polluitur, nullo alieni reatus crimine violatur: sed quantumvis facinorosus, quantislibet sit criminibus involutus ille, qui consecrat; is, qui consecratur, nullo propter hoc sacri muneris detrimento percuditur, nec aliqua cœlestis gratiæ diminutione fraudatur. Non enim ex merito sacerdotis, sed ex officio, quo fungitur, consecrationis mysterium in alterum propagatur: nec expedit in consecratore considerare, qualiter vixit, sed ministerium tantummodo attendendum est, quod accepit. Sicut enim multi sunt, qui baptizandi funguntur officio; et tamen unus est, qui baptizat: ita licet multi sint sacerdotes, unus tamen est, qui proprie, ac specialiter consecrat. In illa nempe columba, quæ super Dominum post baptismum descendit (*Matth. III; Marc. I; Luc. III; Joan. I*), ipse cum sacramento baptismatis et veri sacerdotii jura suscepit, fuso videlicet super eum oleo exultationis, de quo Psalmista canit: (*Psal. XLIV*) « Unxit te, inquit, Deus, Deus tuus oleo lætitiæ præ consortibus tuis. » Probatur autem Redemptor noster cum baptismum simul et sacerdotii suscepisse ministerium: quia baptizatus, mox prædicare, discipulos eligere, novisque coepit miraculis coruscare, quod eatenus profecto fecisse non legitur, si diligenter Evangelici textus series recensetur. Hinc est quod sancta Ecclesia ab ipso suo capite hujus normam institutionis arripuit, et fideliter servat; ut ad instar ipsius Domini infra tricennium ad sacerdotium quemlibet non admittat. Nisi enim certa fides haberet, cum baptismum Dominum simul et sacerdotium suscepisse, ut quid tantopere canonica prohiberet auctoritas, ante illius ætatis tempus, quo ipse baptizatus est, quempiam ad sacerdotales infulas aspirare? Imo cur ad accipiendum sacerdotale fastigium Dominicæ ætatis adhiberetur exemplum, si minime crederetur tunc Dominus non sine sacerdotio suscepisse baptismum? Sicut enim baptismum, ita et sacerdotium ex parte humanitatis pro nostra salute suscepit, cujus videlicet utriusque Sacramenti in eo, quod Deus est auctor, et consecrator existit. De quo Apostolus dicit: « Ubi præcursor pro nobis introiit secundum ordinem Melchisedech, pontifex factus in æternum (*Heb. VI*). » Nam et ipsi sancti Apostoli non reperiuntur alibi fuisse a Domino consecrati, nisi in perceptione baptismi: qui tamen non aquæ baptismatis manifeste leguntur immersi, sed injunctam potius exsecuti sunt obedientiam baptizandi. Qua nimirum jussi sunt baptizare credentes in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Præterea cum illis dictum sit a Domino: Joannes quidem baptizavit aqua, vos autem baptizabimini Spiritu sancto non post multos hos dies: constat eos tunc perfecti baptismatis, atque omnigenæ simul consecrationis accepisse mysterium, cum super eos Spiritus sanctus venit in diversitate linguarum. Cum ergo in ipso humanæ redemptionis exordio utriusque sacra-

menti genus, vel a Domino, vel ab apostolis simul videatur acceptum, claret baptismum sic esse consecrationis ecclesiasticæ fundamentum atque principium: ut qui baptismi principatum tenere cognoscitur, ipse nihilominus consecrationis auctor absque ulla pronus ambiguitate credatur.

CAPUT V.

Quod nulla sit causa, cum rebaptizari quisque non audeat, cur debeat iterum consecrari.

Quod cum ita sit, quid causæ sit, ego non video, cum baptizatus etiam ab hæretico, non rebaptizetur: cur promotus a Simoniaco, sicut dicitur, vel deponatur, vel denuo consecratur? Si enim baptismus per homicidam, vel adulterum, vel etiam hæreticum datus, ratus habendus est; nimirum propter illud Evangelicum: « Super quem, inquit, videris Spiritum descendentem, et manentem super eum, hic est, qui baptizat (*Joan. I*); » nil omnino causæ est, cur non et in consecrationibus ad eundem utriusque sacramenti redeamus auctorem, ut æque dicamus: hic est, qui consecrat. Nunquid enim columba illa super mediatores Dei et hominum cum virtute baptizandi venit, et cum consecrandi virtute non venit? (*Matth. III; Marc. I*.) Quid enim accipit, qui baptizatur, nisi Spiritum sanctum? Et rursum, quid ille, qui consecratur, nisi Spiritum sanctum? Si ergo propterea quis a quocunque flagitioso baptizatus, non rebaptizatur, quia Spiritum sanctum accepisse creditur, non per illius meritum, sed per ejus officium: et non ab illo, sed a Christo, de quo videlicet solo specialiter dicitur: « Hic est qui baptizat (*Joan. I*); » cum et is qui consecratur, non aliud, nisi eundem Spiritum sanctum, et ab ipso utique Christo suscipiat: quæ inter baptizatum atque consecratum sit in hac parte diversitas, penitus non videtur.

Quorum igitur una est causa, eadem debet esse sententia, nisi forte alius esse censendus est Spiritus qui in consecrationibus datur: alius qui in baptismum tribuitur. Sed quis hoc sacrilega temeritate præsumat, cum manifeste clamet Apostolus: « Unus Deus, una fides, unum baptismum (*Eph. IV*). » Et iterum: « Si is, qui venit, alium Christum prædicat, quem non prædicavimus, aut alium Spiritum accepit, quem non accepistis, aut aliud Evangelium, quod non accepistis, recte pateremini (*II Cor. XI*). » Huc accedit, quod sicut canonica testatur auctoritas, idcirco prohibetur rebaptizatio fieri, ne sanctæ Trinitatis nomen, in quo baptizatus est videatur annullari. Quod si hæc est causa cur rebaptizari quisque non debeat, cui manifestius, quam ordinato cuilibet a Simoniaco congruit, qui non modo in sanctæ Trinitatis nomine consecrat: sed et omnem prorsus ordinem catholicæ consecrationis observat. Simoniacus namque licet perverso commercio efficiatur hæreticus, est tamen fide catholicus; ejusque damnatio magis ex ambitione descendere, quam videatur ad perfidiam pertinere. Quamquam et si jaculata in Simonem Petri sententia

diligenter inspicitur, nec ipsa Simonis fides innocens invenitur : « Pecunia, inquit, tua tecum sit in perditionem, qui donum Dei existimasti pecunia possideri (Act. viii). » Nam cum dicit, existimasti donum Dei pecunia possideri, evidenter ostendit talem tunc fuisse Simonis fidem, ut si pretium daret, non immerito ad facienda miracula Spiritum sanctum negotiatus acciperet.

CAPUT VI.

Quod ordinatio, si sit catholica, sit etiam rata.

Moderni autem temporis Simoniaci, quia miraculis se clarescere posse non sperant, non Spiritum sanctum, non ejus dona desiderant : sed obtinendi principatus ambitione succensi, ad culmen tantummodo dignitatis anhelant. Itaque quantum ad fidem integri sunt, tantum vero ad monetæ fabrilis Simoniacæ damnationis laqueis innectuntur. Hujus autem hæresis duo leguntur auctores, alter sub prophetica (IV Reg. v), alter sub apostolica pestilenter emersisse doctrina (Act. viii) : Gezi nimirum, qui magister esse vendentium : Simon quoque, qui auctor videtur esse emptorum. Horum igitur sectatores sicut non sunt in errore diversi, ita nec in damnatione discreti : quibus tamen si catholica fiat ordinatio, sacræ dignitatis officium, ad quod non merentes accedunt, perfecte suscipiunt. Eiusdem namque virtutis est Spiritus sanctus, cum ejus gratia venditur, cujus est et cum gratis datur : nec propter perversitatis humanæ commercium divina potentia propriæ potestatis **92** perdit effectum. Plane et Salvator noster cum venditus esset, et pestilentissimi talenti summa proditoris jam crumena turgeret, inter ipsas persecutorum manus præcisam servo Malcho auriculam reddit (Joan. xviii; Luc. xxiii; Matth. xxvii; Marc. xv;). Itaque quantæ super eos virtutis esset, quorum manibus subjacebat, aperte monstravit. Quod autem flagitanti Herodi miracula non exhibuit, dispensationis fuit ratio, non defectio potestatis. Erat enim is, qui optabat, indignus ; nam ei, a quo sperabatur, non deerat potestatis effectus. Porro et in cruce suspensus postquam spiritum reddidit, dum terra movetur, dum sol obscuratur, veli insuper facta divisio, scissio lapidum, resurrectio mortuorum ; cuncta hæc liquido testantur, quod non inferioris potentia fuerit inter supplicia positus, quam nunc videlicet in dextera paternæ gloriæ sublimatus. Eodem itaque modo etiam de Spiritu sancto credendum est : quia unius virtutis est, et cum venalitati quodammodo subjacere cernitur, et cum gratuita manus impositione præbetur. Sicut igitur Redemptor noster dum venderetur, dum pateretur, a sua non potuit majestate deficere (Joan. xiii), ita etiam Spiritus sanctus licet amaritudo venalitatis obrepat, dispendium tamen pati propriæ virtutis ignorat. Licet enim sacerdos quilibet videatur operari exterius, sed ipse Christus, qui verus Sacerdos, et summus est Pontifex, accedentibus ad diversos exitus sua dona dispensat. Quæ nimirum aliis, quidem ad sa-

lutem, aliis quidem proveniunt ad damnationem. Id tamen, quod datur, omnino bonum est ; licet reus sit ille qui accipit. Neque enim bonus medicus venenum propinaret ægroto. Nunquid enim buccella illa, quam Judæ Dominus porrexit, bona non fuit ? Sed quod erat causa salutis, illi factum est materia damnationis : quia instrumentum pacis non pacatus accepit. Cuncti etiam liquido novimus, quia mysterium Eucharistiæ, quod de sacrosancto altari sive justis, sive peccatores accipimus, utique bonum est. Nec bonus melius, nec malus accipit pejus. Et tamen dicit Apostolus : Quia indignus « judicium sibi manducat, et bibit, non dijudicans corpus Domini (I Cor. xi). » Si ergo et illud corpus Domini est quod indignus accipit, perspicuum est quia res bona malo vertitur in perniciem, quæ bono utique provisa est ad salutem : nec tamen res mala est dicenda, quia nocet ; nec ideo esse sacramentum desiit, quia execrandus accepit : sed potius asserendum est quia indigno eadem res facta est occasio mortis, quæ bonis procurata est ad remedium salutis. Indubitanter igitur credendum est quod si consecratio cujuslibet ecclesiastici ordinis intra catholicam fiat Ecclesiam, in unitate videlicet orthodoxæ fidei, ut in utroque nimirum recta sit fides ; quidquid bono per bonum traditur, hoc etiam malo per malum efficaciter exhibetur : quia sacramentum hoc non ministrantis vel ministraturi pendet ex merito, sed ex ordine ecclesiasticæ institutionis et invocatione divini nominis. Et quoniam sicut unus est, qui baptizat, ita procul dubio unus, idemque qui consecrat ; hoc est, larga Christi benignitate tribuitur quod is, qui accipit, non meretur. « Qui enim oriri facit solem suum super **93** bonos et malos, et pluit super justos et injustos (Matth. v), » quid mirum si imbrem gratiæ suæ et in arenosum littus effundat ? Quid novum, si etiam ipsos cæcorum oculos splendoris sui radiis feriat ? Ut et ipsi merito cantare possint, quod infelix ille Balaam : « Dixit homo, inquit, cujus obturatus est oculus : dixit auditor sermonum Dei, qui novit doctrinam Altissimi, et visionem Omnipotentis videt, qui cadens apertos habet oculos (Num. xxiv). »

CAPUT VII.

Quod Balaam Simoniacus fuit, et tamen prophetiæ spiritum non amisit.

Ecce, unde hic avaritiæ filius tanta potuit magnalia cernere, et redemptionem mundi longissime post futuram tam expresse, tam lucide nuntiare, si Spiritus sancti præsentiam non haberet ? Sicut enim egregius doctor ait : Quis novit quæ sunt hominis, nisi spiritus hominis, qui in ipso est ? (I Cor. ii). Ita et quæ Dei sunt, nemo novit nisi Spiritus Dei ; præsertim cum eadem Scriptura dicat : « Quia irruente in se Spiritu Dei, assumpta parabola ait (Num. xxiv), » videlicet quod modo præmisimus ; dicimus, quod per Simoniacum donum Spiritus sancti non datur. Nunquid non in Balaam isto Simoniacæ hæresis jam tunc viguisse cognoscitur ? Nunquid non sancti Spi-

ritus gratiam vendere conabatur, cum ad promissionem pretii hariolatus sui depromebat oraculum? Sic enim Scriptura testatur quia seniores Moab rogabant eum, « habentes pretium divinationis in manibus (*Num. xxii*). » Et rursus per alios nuntios misit ad eum, inquit, Balac filius Sephor, dicens: « Ne cuncteris venire ad me; paratum habeo honorare te, et quidquid volueris, dabo tibi (*Ibid.*). » Amore quidem pecuniæ succensus æstuabat, et tamen per eum Spiritus sanctus profunda mysteria loquebatur. Balaam denique, et Balac, uterque Deo manifeste contrarius, uterque Dei populo exstitisse probatur infestus, donumque divinæ gratiæ alter emere, alter venditare nihilominus gestiebat: attamen prophetiæ revelationis arcanum, et iste extra meritum protulit, et ille utique indignus audivit: atque, ut magis largitatem divini muneris admiremur, maledicere nitebatur Balaam, et tamen invitus e contrario benedicebat: « Ad benedicendum, inquit, adductus sum, benedictionem prohibere non valeo (*Num. xxiii*). » Chamus quippe divinæ virtutis ori ejus erat innixus, nec poterat aliorum impetum linguæ dirigere, nisi quo Spiritus sanctus præsidens intorsisset. Cum voluntate siquidem lingua pugnabat, et turbulentam salsuginem, quam mens prædamnata conceperat, per oris alveum effluere non valebat. Unde quoniam sicut petebatur, jaculari in populum Dei maledicta non potuit, ad deceptionis se argumenta convertit, ac Mædianitidum coram eis offendiculum posuit. Si ergo ille, qui etiam maledicere concupit, nequaquam tamen ut maledicere posset, obtinuit; quid nisi hoc ipsum sentire de Simoniacis valeat, ubi certe mens cum linguæ benedictione concordat? Sed qui prophetiæ dignitatis officio irreverenter abusus est, quo tandem collatæ gratiæ prærogativam **94** fine conclusit? Nam post digestam Israelitici populi victoriam Scriptura mōx intulit, dicens: « Balaam quoque filium Beor interfecerunt gladio (*Num. xxxi*). » Sic nimirum sive Simoniaci, seu quilibet criminosi suscipiendis se ecclesiasticis ministeriis applicant: et donum quidem supernæ gratiæ ex benignitate largitoris accipiunt, et dignum tamen proprii excessus stipendium non evadunt. Hoc enim illis vertitur in perniciem, quod dignis provisum est ad salutem. Atque inde illi in æternæ mortis periculum corruunt, unde et alii ad capessenda vitæ præmia vegetius convalescunt. Certe qui illam sacræ Scripturæ paginam, quæ de præfato Balaam loquitur, oculo vigilante percurrit, nullatenus dubitat hunc infelicem virum, ut revera per omnia Simoniacum, excepto quod Simon necdum fuerat, ex quo detestabile illud mutuaretur agnomen, et prophetiæ suæ gratiam venalem habuisse, et tamen per hunc manifestissime Spiritum sanctum fuisse locutum: atque, quod non minus stupendum est, cum jam cor ejus concupiscentiæ ignibus ureretur, Deus sibi nihilominus per diem, atque per noctem locutus quasi familiariter invenitur. Et ne fortassis idecirco Spiritum sanctum minus habuisse

A credatur, quia per Moysen appellatur hariolus, vigilanter ejusdem historiæ verba percurrere, ei eodem Moyse perspicue testante, reperies: Quia cum vidisset Israel in tentoriis commorantem, protinus in illum Dei Spiritus irruit (*Num. xxiv*), et ut revera prophetam in vaticiniis magis oraculum excitavit. Et hariolus ergo appellatur et propheta est; quia quem ad propheticam dignitatem gratia superna provexerat, obsceno hariolatus nomine propria pravitas deturpabat. Ubi considerandum est, quam profundum sit, atque subtile Dei iudicium: imo quam terribilis sit Deus in consiliis super filios hominum (*Psal. lxxv*); cum videlicet miserabilis ille vir neque propter reatus sui nequitiam, gratiam, quam semel acquisierat, perdidit: et tamen propter ipsam gratiam, quam usurpabat, indignus, divinæ ultionis sententiam declinare non potuit. Quid ergo mirum si omnipotens Deus, qui semper est quod est, et mutari non novit, nihilominus adhuc antiqua examinis sui jura custodiat, et eandem assuetæ discretionis regulam teneat; ut quod in Balaam fecit, hodieque in suis similibus non dissimiliter operetur: quatenus et pro largitate clementiæ dona sua indignis, et pro censura justitiæ dignæ eos ultionis animadversione percellat.

CAPUT VIII.

Quod reprobum Saulem cum satellitibus suis propheticus spiritus occupavit.

Illud quoque obscurum non est, quod cum Saul direxisset lictores ad rapiendum David, atque illi **C** juxta fidem historiæ vidissent cum eo prophetarum vaticinantium cuneum, et Samuel stantem super eos, factus est etiam in illis Spiritus Domini, et prophetare cœperunt: cumque Saul secundo et tertio alios, atque alios mitteret, et illos nihilominus propheticus **95** Spiritus invasisset, tandem, ut Scriptura testatur (*I Reg. xix*), iratus ipse Saul abiit in Ramathâ: sed antequam pervenisset, factus est etiam super eum Spiritus Dei, et prophetavit tota die nudus cum cæteris coram Samuel. Quid ergo mirum si perversi homines dona Dei, quibus indigni sunt, ad cūmulum suæ damnationis accipiant; cum et Sauli isti, quem Deus abjecerat, quem jam dæmon agitare sæpissime consueverat, non modo Spiritum Dei ad horam suscipere, sed etiam cum suis officiis concessum sit diutius prophetare? Iracundiæ nempe felle commotus, et livoris simul et odii erat ardore succensus: atque, ut non diutius immorer, Deo vacuus, malo spiritui fuerat irrevocabiliter mancipatus: tamen cum ad locum chori vaticinantis accessit, repente super eum divinus Spiritus irruit, et velut appositam materiam ignis insiliens occupavit. Non ergo incredibile videri debet, si in sancta Ecclesia, quæ procul dubio thronus Dei, sacrarium est Spiritus sancti, omniumque cœlestium charismatum receptaculum; illud gratiæ sacramentum et indignus accipiat, cui per intentionem, vel vitæ meritum non concordat: nimirum, quia non dantis hominis, vel

accipientis est meritum, sed summi largitoris est beneficium. Non enim legitur: Quia Spiritus, ubi dignum est spirat; sed potius dictum est: « Ubi vult, spirat (Joan. III); » ut profecto spiritalis gratia, quæ ex ecclesiastica institutione tribuitur, divinæ potius voluntati, quam humanis meritis ascribatur. Enimvero Spiritus sanctus non pro meritis semper venit, sed pro meritis in quolibet, ad salutem videlicet, semper manet. Hinc est illud quod Veritas dicit: « Si quis, inquit, diligit me, sermonem meum servabit, et Pater meus diligit eum, et ad eum veniemus, et mansionem apud eum, faciemus (Joan. XIV). » Qui enim in dilectorem suum, postquam venturum se esse promisit, mansionem quoque facturum protinus addidit; patet profecto, quia in alijs habitat Deus; in alijs hospitatur. Huic etiam illud simile est quod ait: « Super quem, inquit, requiescet Spiritus meus, nisi super humilem, et quietum; et tremementem sermones meos? » (Isa. LXVI.) Ac si patenter dicat: Et super alios quidem veniet, sed super hunc videlicet requiescet, quia dignus est. Nam sicut et ante nos dictum est, Spiritus sanctus sicut conciliatus, et placatus requiem præstat mitibus et humilibus corde: ita contrarius, et adversus immitibus, ac superbis inquietudinem exagitat, quam scilicet inquietudinem sciniphes illæ brevissimæ significabant, sub quibus magi Pharaonis defecerunt, dicentes: « Digitus Dei est hic (Exod. VIII); » fatentes sibi adversum esse Spiritum sanctum, qui erat in Moyse. Aptenimirum tertio loco, ubi sciniphum plaga ponitur Spiritus sanctus, qui tertia est in sancta Trinitate persona, inquietis hominibus fuisse contrarius perhibetur. Hanc inquietudinem expertus est Jehu, qui divino zelo ductus, ad ulciscendos quidem Dei inimicos, et præcipue cultores Baal, vehementer incanduit: ipse tamen eos, quos Jeroboam coluerat, deos aureos non reliquit (IV Reg. x).

96 CAPUT IX.

Quid doctores de baptismo, et Dominici corporis Eucharistiâ sentiant.

(1, q. 1, c. Sic autem, etc. seq. Nonne.) Tria profecto præcipua sacramenta in sanctâ frequentantur Ecclesiâ; baptismum videlicet, corporis quoque et sanguinis Dominici salutare mysterium, et ordinatio clericorum. Et de baptismo quidem B. Augustinus in expositione Joannis evangelistæ; de Eucharistiâ vero Dominici corporis in libro suo Paschasius ita concorditer disputant, ut neque per bonos sacerdotes meliora illa mysteria, neque per malos fieri pejora, testentur. Nimirum sive per fures, sive per adulteros, sive etiam per homicidas hæc sacramenta fiant, nil prorsus ab his, quæ sancti dedicant sacerdotes, mysteriis differant; quod qui prædictis libris operam dedit, enucleatius absolutum esse non ambigit. Super ordinationibus autem clericorum frequens idcirco disputatio non processit, quia duobus illis sacramentis evidentiter expositis, hæsitandi de tertio locum dubietas non invenit: nunc autem modum excedens curiositas hominum,

novam mundo ingerit quæstionem, et perspicuè ducit plus intendendo, minusque videndo, conatur inferre caliginem. Quomodo, inquit, gratia sancti Spiritus vel per malos datur, vel a malis accipitur? non attendentes, quia gratia sancti Spiritus ipse ordo ecclesiasticæ dignitatis accipitur: quem videlicet sive indignus præbeat, sive indignus accipiat, Spiritus sanctus, qui Ecclesiæ suæ jura disponit, ratum esse decernit. Ut enim ait B. Hieronymus (lib. I adversus Jovinianum): « Episcopus, presbyter et diaconus non sunt meritorum nomina, sed officiorum. » Tanquam si vel tribunus ipse degener sit, vel degenerem quempiam ad militiæ suæ ordinem provehat, ad conservandum tamen militiæ suæ ordinem impetrator omne, quod factum est, firmum esse constituit; nec enim tribunitii juris statuta convellit, qui ipsum tribunum, quem necdum a proprii ordinis dignitate dejecit, sed dicitur e diverso, ecce Evangelium clamat: « Qui non intrat per ostium, sed ingreditur aliunde, ille fur est et latro (Joan. X). » Esto, ut ille, qui aliunde clandestinus irrepsit, et latrocinii constanter arguatur; me tamen, qui per ostium intromisit, sui procul dubio criminis participem non effecit. Ille itaque perpetrati sceleris supplicium luat, dummodo me alieni reatus præjudicium non involvat, nec alterius me exhibeat culpa damnabilem, quem propriæ innocentiae puritas reddit immunem. Porro de eo, quod dicitur, quoniam gratiam sancti Spiritus indignus homo accipere nequeat; constat procul dubio, quia corpus Domini, quod in sacris altaribus per sancti sacerdotis dedicatur officium, concepta sancti Spiritus virtute, vivificatur, et sanctificatur; ut nos vivificare valeat, et sanctificare. Sicut in ipsis venerandis missarum secretis dicitur: *Per quem hæc omnia, Domine, semper bona creas, sanctificas, vivificas, benedixis.* Neque enim aliter vivificare posse creditur nisi per Spiritum sanctum; cum, testante Veritate (Joan. VI), Spiritus sit, qui vivificat. Quæro ergo, cum sanctus sacerdos cœleste illud munus, quod virtute sancti Spiritus vivificatum est, et sanctificatum; atque, ut confidenter loquar, ejusdem divini Spiritus gratia veraciter plenum, scelerato forte cuilibet porrigit, numquid propterea Spiritus sanctus Dominicum corpus deserit, et tanquam squalorem sordidi vasis nauseatus abscedit? Sed si ita est, quomodo verum est, quod per Apostolum dicitur: Quia indigne percipiens, « judicium sibi manducat, et bibit, non dijudicans corpus Domini? » (I Cor. II.) Si enim abscedente Spiritu, non illud jam corpus Domini, sed simpliciter communis est panis, non incidit in judicium, qui nullum accipit sacramentum: quod si absurdum videtur et impium propter indigne suscipientes, sanctum Spiritum a Christi corpore separare; non durum videatur malos etiam homines ad dignos meritorum exitus Spiritum sanctum posse suscipere. Hinc est quod B. Augustinus (1, q. 1 Multi) in expositione Epistolæ S. Joannis apostoli sic loquitur, dicens: « Habere

baptismum et malus potest, habere prophetiam et malus potest. » Invenimus Saul regem habuisse prophetiam, qui persequebatur sanctum David, impletus est spiritu prophetiæ, et prophetare cœpit (*I Reg. x, xviii, xix, xxiii*). Accipere sacramentum corporis et sanguinis Domini etiam malus potest. Nam de talibus dictum est : « Qui manducat et bibit indigne, iudicium sibi manducat et bibit (*I Cor. xi*). » Habere nomen Christi et malus potest, id est, Christianus vocari et malus potest; de quibus dictum est : « Polluebant nomen Dei sui (*Ezech. xxxvi*). » Ergo habere sacramenta omnia et malus potest : habere autem charitatem, et malum esse, non potest. Si juxta tanti doctoris sententiam, omnia sacramenta malus habet, quomodo ridenda fatuitas hominum impudenter blaxterat, quia Simoniacus sacramenta non habet? Audiamus quid idem præclarus doctor ex eadem re alibi (q. 11, l. *Quæst novi et vet. Test.*) dicat, ut nimirum quam sententiam in hac, quam ventilamus, quæstione tenuerit, tanto liquidius, quanto frequentius innotescat. Nam cum de benedictione Isaac in filium (*Gen. xxi*) loqueretur, adjecit : « Justi, inquit, hominis quantum ad conscientiam pertinet, voluntas bona est; quantum autem ad præscientiam, immunis est ab adversis; Deus enim solus est, qui de futuris judicat. Ac per hoc Isaac justus, quantum ad præsentem humanitatem dignum est, majorem filium suum benedicendum magis putabat, sed Deus, qui occultorum cognitor est, minorem benedictionem mereri ostendit; ut in benedictione non hominis ostenderet esse beneficium, sed Dei; quia officii dignitas est, non hominis meritum, quam Dei sequitur benedictio. Denique dictum a Deo in Numeris ad Moysen et Aaron sacerdotes : Vos ponite nomen meum super filios Israel; ego Dominus benedicam eis (*Num. vi*) : ut gratiam traditio per ministerium ordinatis transfundat hominibus; nec voluntas sacerdotis obesse aut prodesse possit, sed meritum benedictionem poscentis. » Quanta autem dignitas sit ordinis sacerdotalis, hinc advertamus (1 q. 1 *Dictum est*) : Dictum est autem de nequissimo Caipha interfectore Salvatoris inter cætera : « Hoc autem a semetipso non dixit, sed cum esset princeps sacerdotum 98 anni illius, prophetavit (*Joan. ii*) : » per quod ostenditur Spiritum gratiarum non personam sequi, aut dignitatem, sed ordinationem traditionis; ut quamvis aliquis boni meriti sit, non possit benedicere, nisi fuerit ordinatus, ut officium ministerii exhibeat: Dei autem est, effectum tribuere benedictionis. Hæc itaque beati viri (B. Petrus Damianus auctor hujus libri) verba tam plana sunt, tamque perspicua, ut quisquis hæc postquam semel attenderit, pertinaci tamen animo parat adhuc obstinate contendere, non jam Petrum, qui nihil est, sed magnum potius Augustinum convincitur impugnare. Quid enim apertius eo, quod dicitur : Quia in benedictione sacerdotis non hominis est beneficium, sed Dei; et officii dignitas est, quam Dei sequitur benedictio, non ho-

minis meritum; postremo Spiritum gratiarum, non personam sequi, aut dignitatem, sed ordinationem traditionis. Et revera quid mea interest, cujus meriti meus sit ordinator, dummodo quod ille forte mercatus est, mihi gratis impertiatur : et quo ipse clandestinus irrepsit ostiatim, me civem exsul, exter domesticum, hæredem mercenarius introducat? Neque enim a quo, sed ad quod provehor, magnipendo. Constat igitur, quia quod duo illa, quæ superius dicta sunt, baptismus videlicet, et salutaris Eucharistiæ sacramentum, neque meliora per bonos, neque deteriora per malos fiunt: ita nihilominus et ordinatio clericorum.

CAPUT X.

Quod Spiritus sanctus non ex merito sacerdotum, sed ex ministerio datur.

Nunquid denique et Caiphas ille dignus fuerat, per quem Spiritus sanctus vivificæ mortis Christi mysterium loqueretur? Nam cum dixisset : « Expediit ut unus moriatur homo pro populo, ne tota gens pereat (*Joan. xi*); » protinus evangelista subjunxit : « Hoc autem a semetipso non dixit, sed cum esset pontifex anni illius prophetavit (*Ibid.*). » Propheticum plane spiritum ad momentum accepit, non ut ipse, quod vaticinabatur, agnosceret; sed ad hoc potius, ut conspiratores suos ad accelerandam mortem Dominicam avidius incitaret. Nobis nempe, non sibi vidit, et occultum sapientiæ thesaurum, quem ipse ignorabat, aperuit. Nam et a Simoniacis Caiphas iste non prorsus extraneus réperitur, si vigilanter veteris Historiæ series recensetur; nimirum sicut Eusebius Cæsariensis in Ecclesiastica narrat historia (lib. 1, c. 10, et NICEPH. *Hist.* lib. 1, c. 18 et 19), ut eadem hic quoque verba ponantur : « Legalibus præceptis jam per illud tempus vi, et ambitione cessantibus, nulli quippe pontificatus honor vitæ, vel generis merito reddebatur, ita ut annuis jam successionibus mutarentur; » deinde, Josepho in testimonium deducto (*Antiq.*, c. 5), per unius quadriennii spatium quatuor pontifices annali quousque sacerdotio perfunctos sibi invicem successisse, testatur : « Valerius, inquit, Gratus, Annæ sacerdotio deturbato, Ismaelem pontificem designavit, filium Bassi : sed et hunc non multo post abjiciens, Eleazarum Ananiæ pontificis filium pontificatui subrogavit. Post annum vero etiam hunc arcet officio, et Simoni cuidam 99 Camphi filio, pontificatus tradidit ministerium, quo non amplius et ipse, quam unius anni spatio perfunctus, Josephum, cui et Caiphas nomen fuit, accepit successorem. » Ecce Caiphas neque gratis, neque legaliter intelligitur sacerdotium suscepisse, nimirum, qui deturbatis aliis, et violenter electis, ipse in locum alienæ dignitatis obrepit; et tamen prophetiæ spiritum indignus accepit. Unde et B. Hieronymus in Commentario evangelistæ Matthæi (lib. iv, c. 26) : « Moyses, inquit, Deo jubente, præceperat, ut pontifices patribus succederent, et generis series texeretur in sacerdotibus. » Refert Joseph (*Ant.*, l. xviii, c. 8) istum

Caipham unius tantum anni pontificatum ab Herode A pretio redēnisse. Nam, ut ita loquar, in manu cæci positum est lumen, non quod ille conspiceret, sed quod aliis ministraret. Non enim ex merito ille propheticum spiritum, sed ex ministerio, quo fungebatur, accepit. Regnum namque, et sacerdotium a Deo cognoscitur institutum : et ideo licet administratoris persona prorsus inveniatur indigna, officium tamen, quod utique bonum est, competens aliquando gratia comitatur. Hinc est enim, quod Nabuchodonosor, postquam tres pueros in caminum misit incendii, quamvis alii plures adessent, solus tamen quartum, cujus species erat similis Filio Dei, conspicere potuit (*Dan. iii*). Nam Spiritus sanctus oculos mentis ejus aperuisse credendus est, ut, quod alios latebat, solus aspiceret, et quod aspexit, ultro etiam agnovisset. Hinc Pharaon somnium vidit, per quod venturæ sterilitati, ne famis impatiens Ægyptus profligaretur, occurrit (*Gen. xli*). Hinc Abimelech divinæ allocutionis oraculum meruit, et ut Saram viro redderet, ne repente moreretur audivit (*Gen. xx*). Reges enim et sacerdotes licet nonnulli eorum reprobi sint per notabilis vitæ meritum, dii tamen et christi dici reperiuntur propter accepti ministerii sacramentum. Hinc est quod servus Hebræus diis applicari ex lege præcipitur, hoc est, sacerdotibus presentari (*Exod. xxi*). Hinc alibi dicitur : « Ne detrahas diis (*Exod. xxii*), » id est, ne sacerdotibus deroges. Hinc Saul, cum jam divina sententia regalis solii fuisset arce dejectus, nihilominus adhuc christus Domini usque ad obitum dicebatur (*I Reg. xxiv, xxvi*). In lege quoque præcipitur, ut omne primogenitum masculini sexus sanctum Domino vocaretur (*Exod. xxii*). Sed si meritum cujusque diligenter attenditur, nunquid Esau sanctus jure vocabitur? De quo nimirum divina voce dicitur : « Esau odio habui (*Malach. i; Rom. ix*). » Nunquid Amnon sanctus erit, qui dum in sororis concubitum impudenter exarsit, fratris Absalon gladium ultorem videlicet incestuosi criminis proprio sanguine maderescit? (*II Reg. xiii*.) Nunquid Manasses, nunquid Ochozias recte sancti dici possunt, quorum alter, Scriptura teste, omnem cæli militiam coluit (*IV Reg. xxi*), alter, dum Beelzebub deum Accaron de vitæ diuturnitate consuluit, miserando exitu vitam in perfidiæ suæ desperatione conclusit? (*Ibid. i*.) Aliud namque est ex vitæ meritis sanctum esse, aliud ex ministerio conditionis dici.

100 CAPUT XI.

Non mirum si Spiritus sanctus ab indignis accipitur, cum et Dei Filius sit ab impiis comprehensus.

Et sanctitatis quidem meritum in alium non transfertur, ordo autem ministerii in plures, prout ecclesiastica postulat institutio, propagatur; ubi nimirum non discernendum, quis consecrationis officium habeat, sed quid habeat. Aliud namque est gratiæ sacramentum, aliud ipsa est gratia sacramenti. Siquidem gratiam dat omnipotens Deus etiam per malos, ipsis autem gratiam non nisi per semet-

ipsum. Sæpe namque Deus, ut dictum est, et illis Spiritum suum ex largitate suæ clementiæ prærogat, quos tamen per meritum prævæ conversationis ignorat. An non et illi Spiritum Dei indubitanter habuerant, qui venientes ante tribunal Judicis clamabunt : « Domine, nonne in nomine tuo prophetavimus, et in nomine tuo dæmonia ejecimus, et in nomine tuo virtutes multas fecimus? » (*Matth. vii, 22*). Quibus videlicet illico respondetur : « Discēdite a me, operarii iniquitatis, nescio vos (*Ibid.*). » Qui nimirum, dum se et prophetiæ spiritum habuisse testantur, et tamen repulsionis sententiam subeunt, patenter ostenditur, quia in quibusdam neque propter pravitatem vitæ Spiritus sanctus excluditur, neque propter Spiritum sanctum quo irreverenter abusi sunt, vita damnabilis excusatur. Sicut enim, testante Domino : « Nescis unde Spiritus veniat, aut quo vadat (*Joan. iii*), » sic etiam scire non potes, cur aliquando et in reprobos homines veniat, atque per eos suæ voluntatis judicium promat. Nam cum Apostolus dicat : « Quia spiritualis homo judicat omnia, et a nemine judicatur (*I Cor. ii*); » quis judicet ipsum Spiritum sanctum, si et in pravos non abhorreat arcana quadam, quam ipse novit, discretionem descendere : qui etiam coessentialem et coæternum sibi Dei Filium noluit ex impiorum manibus liberare? Unde per Salomonem dicitur : « Benignus est enim Spiritus sapientiæ, et non liberabit maledictum a labiis suis (*Sap. i*). » Benignus namque Spiritus sanctus congrue dicitur, quia mala merentibus bona retribuit, et dignis supplicio gratiæ suæ munus impertit. Quis autem hoc loco maledicti nomine, nisi Redemptor noster debet intelligi, qui ut nos a maledictionis vinculo solveret, ipse non respuit maledictionibus subjacere? Unde et Paulus dicit (*Galat. iii*) : « Christus nos redemit de maledicto legis, factus pro nobis maledictum, quia scriptum est (*Deut. xxi*) : Maledictus omnis, qui pendet in ligno : ut in gentibus benedictio Abraham fieret in Christo Jesu, ut pollicitationem Spiritus accipiamus per fidem. » Benignus ergo Spiritus sanctus non liberavit maledictum a labiis suis : quia cuncta dominicæ passionis mortisque supplicia, quæ de Christo per ora prophetarum ante prædixerat, congruo tempore per exhibitionem operum efficaciter adimplevit. Tunc enim quodammodo a suis eum labiis liberaret, si quod de illo propheticis enuntiaret oraculis, per rerum ordinem non impleisset. Ubi notandum, quam profunde, quam mystice simul **101** congruat doctoris utriusque sententia. Quod enim unus dixit, quia spiritus non liberabit maledictum a labiis suis, hoc est, quod alter asseruit ut pollicitationem Spiritus accipiamus per fidem; atque ut ostendat vir sapiens, de quo maledicto loqueretur, præmissa sententia protinus addidit : « Quoniam renum illius testis est Deus, et cordis illius scrutator est verus, et linguæ illius auditor (*Sap. i*). » Quia enim Patris, et Filii inseparabilis et coessentialis est unitas, renum Filii testis, et cordis ejus scruta-

tor jure Pater asseritur : ejus nimirum virtus et sapientia ipse Filius nulla ab eo creditur inæqualitate diversus, nulla probatur abjunctione semotus. Linguae etiam illius auditor est, sicut ipse testatur : « Pater, inquit, gratias ago tibi, quoniam audisti me, ego autem sciebam quia semper me audis (Joan. xi). » Idcirco igitur spiritus non liberavit maledictum a labiis suis, quia Deus testis, atque scrutator est cordis illius, et linguae auditor. Ac si patenter diceret : Ideo Dei Filius passionis supplicia pertulit, quia ipse Filius, cui cum Patre, et eodem Spiritu sancto una voluntas, una est providentia, id fieri pro humani generis salute decrevit. De quo nimirum Apostolus : « Qui dilexit me, inquit, et tradidit semetipsum pro me (Galat. ii). » Ut ergo ad proposita redeamus, quid mirum si Spiritus sanctus aliquando in reprobos veniat, eum et Filius ejusdem cum eo naturae atque potentiae impiorum se manibus tradidit, et non solum se eorum verberibus affici, sed et inferri sibi mortis atrociam non contempsit?

CAPUT XII.

Quod donum Dei nulla ministrorum contagione polluitur.

Si enim visibilis solis hujus radius nullas caliginosae cujuslibet scrobis tenebras patitur, nullis cloacarum sordibus inquinatur; quid mirum si summus et incircumscriptus Spiritus tenebrosa vel sordida quorundam pectora suo splendore perstringat, ipse tamen nihilominus in munditia sua et puritate permaneat. Cujuscunque ergo criminis reus extiterit ille, qui consecrat : nimirum sive superbus, sive luxuriosus, sive homicida, sive etiam Simoniacus; ipse quidem pollutus est, et lethali procul duduo lepra perfusus : sed donum Dei, quod per illum transit, nullius labe polluitur, nullius contagione foedatur. Purum namque est quod per illum fluit, mundum et liquidum ad terram fertilem transit. Sancta namque Ecclesia hortus deliciarum, et spiritualis est paradisi, charismatum videlicet supernorum fluentis irriguus. Ponamus ergo ut mali sacerdotes quodammodo lapidei sint canales : in lapideis autem canalibus aqua nil germinat, donet per eos decurrens, in fecundas se areolas fundat. Licet enim plures reprobos sacerdotes seriatim temporum vices attulerint, videlicet ut et consecrantes et consecrati aequè reperiantur indigni; fons tamen ille vivus non restringitur, quominus usque ad finem saeculi per nemus Ecclesiae profluat; ut non solus ille sacerdotalis ordo, sed et omnes in Christo renati salutis suae poculum hauriant. **102** Per sacerdotes siquidem baptismus et chrisma tribuitur, et omne ecclesiastici sacramenti ministerium exhibetur. Si ergo sacerdotum pravitas divina posset dona reprimere; illis certe praevicantibus, necesse erat totum genus humanum a divinis beneficiis resilire. Quod si illis stantibus, homines munera superna susciperent, labentibus autem nullatenus impetrarent, necessario jam non Deo, sed sacerdotibus utique causam, atque omnem vim propriae salutis ascriberent; sed absit,

ut mihi obesse valeat minister malus, ubi procul dubio bonus est Dominus, aut malitiosus praeco ubi est benevolus iudex. Non enim exhorreat columba, non nauseat sordentium quorumlibet ministerium, dum ille, in quem tota descendit, solus consecrationis teneat principatum. Per hoc enim unitas Ecclesiae stat, quia Christus apud se consecrandi virtutem tenuit, et in neminem ministrorum consecrationum jura transfudit. Nam si consecratio ex sacerdotis merito, vel virtute procederet, ad Christum profecto nullatenus pertineret. Sed quamvis pontifex manus imponat, et benedictionis verba per injunctum sibi ministerium proferat, Christus est certe, qui consecrat, et arcana majestatis suae virtute sanctificat. Hinc est quod ad Moysen divina voce praecipitur : « Loquere Aaron, et filiis ejus : sic benedicetis filiis Israel, et dicetis eis : Benedicat tibi Dominus, et custodiat te : ostendat Dominus faciem suam tibi, et misereatur tibi : convertat Dominus vultum suum ad te, et det tibi pacem (Num. vi); » moxque subjungitur : « Invocabunt, inquit, nomen meum super filios Israel, et ego benedicam eis (Ibid.). » Sacerdotum ergo est divinum nomen super eos, qui consecrandi sunt, invocare; sed ipsius Dei proprium est interius benedicere. Ministris plane, exterior consecrationis ordo tribuitur, sed soli Domino ipsius consecrationis efficacia reservatur. Unde est, quod ipse dixit in Exodo : « Ego Dominus, qui sanctifico vos (Exod. xxxi). » Si igitur Dominus est, qui sanctificat, cur timendum ne plecibilis cujusquam servi reatus obsistat?

CAPUT XIII.

Quod sive verbi, sive sacramenti minister, Dei donis non possit obsistere.

Conqueritur autem Apostolus, quia quidam falsi fratres propter invidiam, et contentionem Christum praedicarent non sincere (Philip. i). Sed quid ad haec? Nunquid prohibendos esse deceñit? Audi ergo quid sequitur : « Quid enim, inquit, dum omni modo sive per occasionem, sive per veritatem Christus annuntietur; et in hoc gaudeo, sed et gaudebo (Ibid.). » Porro autem habet Christus ministros verbi, habet ministros nihilominus sacramenti : utriusque profecto muneris alios fideles et bonos; alios nequam et perfidos : sed neque a bonis melius, nec a malis accipitur pejus. Ministri siquidem sunt diversi; sed unum est utique quod praebetur. Bonus plane est auctor munerum, et quod dat, nullas contrahit maculas ex obsequio ministrorum. Pura fluit vena, et superfluo leprosa manus propinantis attenditur; ubi clarum, **103** atque perspicuum est, quod hauritur. Quid enim ad momentum rei sive bonus, sive malus sit qui ministrat, dummodo unus idemque semper sit, qui sive verbi, sive sacramenti principalis auctor existit? In exhibendis sane miraculorum signis, vel in prophetiae oraculis, sive etiam in habendis virtutibus pie religionis gratia sancti Spiritus minuitur, vel augetur. Sicut a magistro Eli-seus petiit, dicens : « Peto, inquit, ut fiat duplex

spiritus tuus in me (*IV Reg. 11*). » Quæ nimirum petitio in Elisei miraculis impleta fuisse dignoscitur, in quibus certe et major virtus, quam in Eliæ signis, et duplex numerus invenitur : quod qui eorum historias studiose considerat, non ignorat. At non in officiorum gradibus fit ista diversitas : neque enim aliis alio magis est presbyter, sive diaconus, aut quodlibet horum. Illic plane fides atque devotio postulantis attenditur ; hic solummodo ecclesiasticæ institutionis servatur ordo. Audiamus quid de malis prædicatoribus Dominus dicat : « Super cathedram, inquit, Moysi sederunt Scribæ, et Pharisei : omnia quæcunque dixerint vobis, servate et facite ; secundum vero opera eorum nolite facere (*Matth. xxiii*). » Si ergo sacerdotis cujuslibet pravitas non præjudicat verbo, quod per illum audientibus datur ; quo pacto obesse valeat sacramento quod non homine, sed Deo auctore tribuitur ? Uterque nimirum et is qui prædicat, et ille qui consecrat, ministrator est, non donator. Unde fit plerumque ut una quidem sit doctoris lingua, sed non uno modo apud auditorum mentes ejus fructificent verba, dum alterius cor velut glaciali frigore torpeat, alterius vero spiritus audito verbo mox divini amoris igne fervescat. Unde ergo fit, quod verba, quæ ex uno ore prodeunt, multorumque aures informiter feriunt, non uno modo ad cordium arcana pertingunt ; nisi quia alius est, qui extrinsecus ex officio linguæ ministrat ; alius qui propria virtute voces prædicantis per interiora dispensat ? Sive ergo in erogandis doctrinæ verbis, sive in ecclesiasticis conferendis, nequaquam sacerdes suis virtutibus utitur, sed solum exsequitur injunctæ administrationis officium, quo potitur : alioquin si ex merito sacerdotis ista procederent, omnem profecto fidem divinæ gratiæ vacuarent.

CAPUT XIV.

Quod de spiritu suo non per se Moyses, sed Deus dedit septuaginta viris.

Neque enim homo dat quod divinum est, sed qui malis bene utitur, unus est Deus, qui sive per bonos, sive etiam per malos solus sua dona largitur : atque idèò divinæ gratiæ donum neque ex malorum administratione minuitur, neque per bonorum executionem prorsus augetur. Quod nimirum manifeste cognoscitur, si ille sacræ tenor historiæ ad memoriam revocetur. Dixit enim Dominus Moysi : « Congrega mihi septuaginta viros de senioribus Israel, quos tu nosti quod senes populi sint, ac magistri, et duces eos ad ostium tabernaculi fœderis, faciesque ibi stare tecum, ut descendam, et loquar tibi : et auferam de spiritu tuo, **104** tradamque eis (*Num. xi*). » Ubi notandum, quod non ait, auferes de spiritu tuo, tradesque eis ; sed potius, auferam, et tradam ; ut profecto ostenderet, quia non homo homini Spiritum sanctum tradit : sed solus ipse est, qui, prout vult, gratiæ suæ dona distribuit. Unde et paulo post subditur : « Descenditque Dominus per nubem, et locutus est ad eum, auferens de spiritu, qui erat in Moyse, et dans septuaginta viris (*Ibid.*). » De

spiritu autem Moysi viris dedisse Dominus dicitur ; ut et ordinatores, et ordinatos unum debere spiritum habere perspicuum doceatur : quatenus rectores Ecclesiæ nequaquam inter se diversa sentiant, unde schismata, quod absit, aut hæreses pestilenter emergant ; sed unum omnes concorditer doceant, atque in unitate spiritus unanimiter vivant. Porro autem, sicut septuaginta illi, quos Dominus post apostolos ordinavit (*Luc. x*), totidemque fere isti, quos cum Moyse sustentare populi onus voluit, typum prætendebant presbyterorum ; ita nihilominus Moyses primum, et post apostoli dignitatem videntur obtinuisse pontificum : et sicut neque illi ab apostolis, neque isti a Moyse Spiritum sanctum accipere potuerunt ; sic etiam de episcopis, cæterisque ecclesiasticæ dignitatis ordinibus procul dubio sentiendum est : nimirum quia unus omnipotens Deus, qui eos per diversos ordinum gradus moderaminis sui dispensatione distinxit ; solus etiam, prout ipse novit, Spiritus sui gratiam in unumquemque diffudit. Neque enim in illa Spiritus datione aliud sibi Moyses arrogare privilegium potuit, quam quod illi vox divina præcepit ; nimirum, ut viros eligeret, eosque ducens ad ostium tabernaculi, cum eis staret : hæc est summa operis Moysi. Quid ergo suæ virtutis in hoc Dei munere Moyses recognoscere potuit, cum insuper et duo ex his, qui descripti fuerant, Scriptura teste, in castris positi, ad tabernaculum non venerunt : et tamen, eo nesciente, æque, ut cæteri, Spiritum perceperunt ? In eo sane, quod de spiritu Moysi tolli dicitur, atque aliis dari, nullum Moyses dispendium sui spiritus pertulisse credendus est ; velut ab ardente lucerna lumen quælibet materia mutuetur, nullo propter hoc lucerna proprii splendoris detrimento minuitur.

CAPUT XV.

Quod ii qui consecrandi accedunt, jam habeant Spiritum sanctum.

Enim vero ad instar septem donorum Spiritus sancti, septem nihilominus sunt ordines ecclesiasticæ dignitatis : quod autem his omnibus gradibus adhuc et alii præferuntur, videlicet ut sunt patriarchæ, archiepiscopi, vel episcopi, ab his non tam novus ordo suscipi, quam in eodem ipsi sacerdotio videntur excellentius sublimari. Nam cum sacerdos idcirco dicatur, quia sacrum det, hoc est, quia Deo sacrificium offerat ; quid in Ecclesia sublimius, quid eminentius sacerdotio poterit inveniri, per quod videlicet mysterium Dominici corporis et sanguinis probatur offerri ? Licet igitur illi quibusdam privilegiis pro suo quisque **105** ministerio specialiter potiantur, quia tamen id, quod omnibus majus est, commune cum reliquis sacerdotibus habent, cum eis etiam, et ipsi non immerito sacerdotii nomen tenent (*dist. 21, c. Clericos*) ; ad hos nempe gradus cum ministri Ecclesiæ provchuntur, non ita credendi sunt Spiritum sanctum noviter ac repente suscipere, ut ipsos tanquam eotenus vacuas domus ille supernus habitator tunc primum incipiat visitare ; sed hoc potius modo, ut

quos jam inhabitat, per ampliorem gratiam ad alioris quoque gradus incrementa perducatur; alioquin quomodo quis in subeundis honoribus noviter illum posset accipere, cum et ipsi gradus per morosa temporum intervalla, regulariter conferantur (dist. 75, c. *Ordinationes*): et baptismus, cui primitiæ spiritus ascribuntur, longe prius susceptus fuisse videatur? Nam et in apostolis eadem non ambigitur discretio fuisse servata, videlicet ut Spiritum sanctum, quem jam habebant, rursus acciperent; et de gratia ad gratiam suis aucti provectibus aspirarent. Salvo plane mysterio, quod divina providentia primitus occulte in eorum cordibus intelligitur operata, his manifesto munere Spiritum sanctum suscepisse leguntur: primo scilicet tunc cum Dominus insufflavit, et dixit: « Accipite Spiritum sanctum (*Joan. xx*); » secundo cum super eos in figura linguarum ignis apparuit (*Act. ii*). Verumtamen et ante hæc tam perspicuæ donationis indicia, inter ipsa videlicet vocationis primordia divinitus inspirati fuisse noscuntur. Nam quomodo possent cuncta, quæ corporaliter intuebantur, abjicere, ac sub unius vocis imperio ad invisibilia festinare, nisi jam interioribus eorum oculis gratia Spiritus sancti infulsisset? Unde et Paulus ait: « Qui Spiritum Christi non habet, hic non est ejus (*Rom. viii*): » quæ nimirum apostolica sententia licet necdum fuerit scripta, jam tamen erat procul dubio vera. Nequaquam ergo ut Christi essent, Christi se discipulatu tradidissent, si jam Spiritus ejus primitias non haberent. Munus itaque divinæ largitatis, quod jam fidelibus suis dederat, iterum atque iterum dedit, ut frigida atque arentia corda suum munus iterando, et ferventius accenderent, et affluentius inundarent. Sic nimirum, sic humana natura, quæ longo fuerat noxiæ vetustatis squalore consumpta, ad florem novæ vitæ quibus erat incrementorum processibus reformanda. Si ergo secundum ea, quæ superius comprehensa sunt, non modo in inferiori quolibet gradu quis constitui, sed ne baptizari quidem sine Spiritu sancto potuit; quisquis ad officium sacerdotale provehitur, non noviter Spiritum sanctum, sed ejus utique, quem jam habet, suscipit incrementum. Sicut enim una anima per omnia corporis membra diffunditur; sic uno Dei Spiritu sancto universalis Ecclesia vegetatur. Unde et Paulus Corinthiis dicit: « Sicut enim corpus unum est, et membra habet multa; omnia autem membra corporis cum sint multa, unum tamen corpus sunt; ita et Christus (*I Cor. xii*). » Etenim in uno spiritu omnes nos in unum corpus baptizati sumus. At vero anima cum sit una, omnia quidem membra vivificat, sed non unam, eandemque vim membris omnibus administrat; quibusdam nempe quasi quadam prærogativa concedit, quod aliis non impertit: nam cum **106** cætera membra per eam communiter vivant, oculus ab ea spiritualiter accipit, non solum ut vivat, sed etiam ut videat; auris ut audiat; cor ut sapiat; naris ut olfaciat; lingua ut loquatur;

A cumque eadem anima nullatenus sit diversa, diversa tamen singulis membris injungit officia. Sic etiam Spiritus sanctus dum universis in Christo renatis fidem tribuit, quasi vitam cunctis Ecclesiæ membris infundit, sicut divina voce dicitur: « Justus autem meus ex fide vivit (*Heb. x*). » Cum ergo nonnullos ad ecclesiasticæ dignitatis ministeria provehit, velut quibusdam superioribus membris specialia dona concedit. Præterea utrum lucidi sibi sint oculi, camuræ [*f. sonores*] aures, sive etiam nares, anima non discernit; sed sive honesta, sive fœda sint hæc, proprii juris officium cuique distribuit; ut quodam modo non magnipendere videatur, cujusmodi ipsa sint membra, sed loca potius, in quibus sunt naturaliter constituta. Ita quoque Spiritus sanctus ad conferendum spiritualis gratiæ sacramentum non tam vitæ meritum, quam injuncti gradus attendit officium; ut non magnopere ad momentum rei hujus attineat, quod Ecclesiæ membra deformiter sint, honeste composita, sed id potius ubi sint posita; et a nobis non tam merita sint consideranda, quam loca, præsertim cum Apostolus dicat: « Posuit Deus membra, unumquodque eorum in corpore, sicut voluit (*I Cor. xii*). » Sed sæpe contingit, ut membra ipsa, quibus potiora sensuum prærogantur officia, deformitati reperiantur obnoxia, cum cætera scilicet conspicua sint venustate decora, quæ nimirum illorum officiis communi simul utilitate participant, cum tamen in se nullum prorsus nævum eorum deformitatis admittant. Unde idem dicit

C Apostolus: « Quæ inhonesta sunt nostra, abundantiore honestatem habent (*Ibid.*). » Ita profecto clerici quod specialiter habent, non magis sibi quam usui totius Ecclesiæ communiter debent: sicque fit, ut si indigni sint, et privilegium, quo præferuntur, aliis debeant, et reatus quo premuntur iudicium non evadant. Nam si pro se tantummodo ministerium sacerdotale susciperent, non abs re homines de illorum meritis disputarent; sed quoniam pro communi omnium salute gratia illa tribuitur, non attendendum qualibus datur, sed pro quibus datur. Porro autem Veritas dicit: « Ego sum vitis, vos palmites (*Joan. xv*). » Ex hac vite diversi prodeunt palmites, alii quidem aliquando præcidendi, alii germinandis fructibus perpetuo reservandi; sed qui præcidendi sunt, quandiu falx evangelica, vel canonica non accesserit, quidquid afferunt, a bonorum palmitum fructibus non secernitur, sed indifferenter habetur.

CAPUT XVI.

De nequissimis episcopis, quorum tamen ordinatio rata fuerit.

Hinc est enim, quod omnes ordinationes, quæ a Liberio, hæretico videlicet, et seditioso, sunt factæ, in sui status noscuntur immobilitate servatæ (*consule scholia ad calcem opusculi*). Porro Liberius perfidiæ deceptus errore, Arianæ hæresi subscripsisse dignoscitur, **107** ac per ejus transgressionem nefandissima scœlera sunt commissa: multi quoque

sacerdotes, et clerici per ejus malitiam sunt perempti; residui vero catholici non ab Ecclesiis, sed etiam a locis suis prohibiti. Liberius itaque factus apostata, sex annorum spatia supervixit: quidquid tamen super ordinationibus egit, fixum et ratum in sui vigoris stabilitate permansit. Quid de papa Vigilio dicam? qui nimirum sceleratus et impius, quidquid ordinando constituit, nemo pontificum cassare presumpsit. Istum denique novèris esse Vigilium qui prius Bonifacio papæ molitus est insidias, quatenus eo vidente, apostolicam sedem sacrilegus obtineret; sed resistente senatu, conatus illicitos et nefarios implere non potuit. Postmodum vero solitis machinationibus Sylverium papam aggressus est apostolica dignitate privare, quod ille mox animadvertens, synodale concilium congregavit, ubi auctoritate Spiritus sancti, et apostolica potestate eum, ut revera Simoniacum et invasorem Ecclesiæ vinculis ablegavit. Vigilus tamen, ut sacrilega mente conceperat, per imperialem potentiam datamque pecuniam et falsorum adminiculo testium prædictum papam Sylverium nequiter condemnavit, monachicis vestibus induit, et ad Pontias in exilium destinavit, sustentans eum pane tribulationis, et aqua angustiae: ibique felix papa ille confessor factus, defunctus ac sepultus est: ad cujus tumulum nonnulli sanabantur infirmi. Vigilus autem dignis anathematis nexibus irretitus, reus insuper homicidii, nefariis ausibus se papam instituit. Sed, o inestimabilem divinæ clementiæ pietatem! Vigilus, qui jam desperatus erat ad culpam, servatur ad poenitentiam, Antimum scilicet hæreticum patriarcham, quem reconciliare sponderat, inthronizare noluit: propterea longo detrusus exilio dirisque afflictionibus maceratus, factis digna recepit, et sic demum procul a patria expulsus, defunctus quievit in Domino. Ordinationes tamen ejus, ut dictum est, in sua perpetim stabilitate permanserunt. Hæc autem, quæ de Sylverio Vigilioque retulimus, partim in synodali decreto ejusdem Sylverii, partim in pontificali codice digesta leguntur. Si ergo nec tam flagitiosorum pontificum statuta cassantur, quo pacto innocenti homini Simoniaci manus officiant, quem propria sententia non condemnat; quomodo aliena pravitas a divina gratia separat, quem propria vita Deo commendat? Spiritus enim sanctus per eum datur, a quo procul dubio non habetur. Sed ut nostræ imbecillitatis assertio fidem audientibus præbeat, beatus etiam Augustinus (*contra Parmenianum* l. II, cap. 11) ad medium idoneus suffragator accedat; contra Parmenianum enim Donatistam his alloquitur verbis: Quod autem, inquit, in libro Sapientiæ legitur: Spiritus sanctus disciplinæ effugiet fictum, et auferet se a cogitationibus, quæ sunt sine intellectu (*Sap. 1*); ita intelligendum est, ut desit saluti ejus, ministerium tamen non deserat, quod per eum salutem operatur aliorum. Unde ait Apostolus: « Si enim volens hoc facio, mercedem habeo; si au-

tem invitus, dispensatio mihi credita est (*I Cor. IX*). » Ac si dicat: Illis prodest, quibus dispenso; non mihi, qui facio. Ideo quoque **108** doctor egregius in expositione beati Joannis evangelistæ sic loquitur: « Jam vos mundi estis propter verbum, quod locutus sum vobis (*Joan. XV*). » Quare non ait, mundi estis propter baptismum, quo abluti estis, sed propter verbum, quod locutus sum vobis: nisi quia et in aqua verbum mundat. Detrahe verbum, et quid est aqua, nisi aqua? Accedit verbum ad elementum, et fit sacramentum etiam ipsum tanquam visibile verbum. Nam et hoc utique dixerat, quando discipulorum pedes lavit: « Qui lotus est, non indiget nisi ut pedes lavet, sed est mundus totus (*Joan. XIII*). » Unde ista tanta virtus aquæ est, ut corpus tangat, et cor abluat nisi faciente verbo? Non quia dicitur, sed quia creditur. Nam et in ipso verbo aliud est sonus transiens, aliud virtus manens, hoc est verbum fidei, quod prædicamus, ait Apostolus: « Quia si confessus fueris in ore tuo, quia Dominus est Jesus, et crederis in corde tuo, quia Deus illum suscitavit a mortuis, salvus eris. Corde enim creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem (*Rom. X*; *Isa. VIII*). » Unde in Actibus apostolorum legitur: « Fide mundans corda eorum (*Act. XIII*). » Et in Epistola sua B. Petrus: « Sic et nos, inquit, baptismus salvos facit, non carnis depositio sordium, sed conscientiæ bonæ interrogatio in Deum (*I Petr. III*); » hoc est verbum fidei, quod prædicamus, quo sine dubio, ut mundare possit, consecratur et baptismus. Christus quippe nobiscum vitis, cum Patre agricola, dilexit Ecclesiam, et semetipsum tradidit pro ea. Lege Apostolum, et vide quid adjungat: « Ut eam sanctificaret, inquit, mundans eam lavacro aquæ in verbo (*Ephes. V*). » Mundatio igitur fluxu et labili non tribueretur elemento, nisi adderetur in verbo. Hoc verbum fidei tantum valet in Ecclesia, ut per ipsam credentem, offerentem, benedicientem, tingentem, etiam tantillum mundet infantem, quantumvis nondum valentem corde credere ad justitiam et ore confiteri ad salutem. Totum hoc fit per verbum, de quo Dominus ait: « Jam vos mundi estis propter verbum, quod locutus sum vobis (*Joan. XII*). » Secundum ergo beati hujus viri sententiam, imo secundum ipsius Redemptoris nostri salutarem doctrinam, sacramenti cujusque mysterium non ex consecrantis est merito, sed in consecrationis est verbo; ut non magnopere perpendatur quid in consecratione per meritum lateat; sed quid in eum, qui consecrandus est, per verba descendat. Idem quoque ipse in expositione decimi psalmi, sic ait: Justus autem quid? Si vos Cæcilianus offendit, Christus quid vobis fecit? Qui traditorem suum, quem diabolus nominavit, qui ante traditionem Domini nec loculis Dominicis fidem potuit exhibere, cum cæteris discipulis ad prædicandum regnum cælorum misit; ut demonstraret dona Dei pervenire ad eos, qui cum fide accipiunt; et si talis sit, per quem accipiunt, qualis Judas fuit.

109 CAPUT XVII.

Dē Anatolio, et Polychronio, qui post scelerata primordia bene conversi dignos se suis ordinibus ostenderunt.

Cur ergo vana hominum temeritas jactat, quod innocentis munditiā aliena valeant scedare contagia: et eos negotiatorum crimen obruat, qui contractum penitus negotiationis ignorant, cum hi sæpe, qui male coeperunt, bene consument: et sinistra principia ad bonos exitus emendationis vitæ satisfactione proveniant? Sed ut quod sermonē proferimus, firmemus exemplo, non obscurum est, quod S. Flaviano Constantinopolitano episcopo ob catholicam finem in exilium destinato, Anatolius, eo vivente, in loco ejus ab hæreticis ordinatus est. Ad quem sanctus papa Leo ita loquitur: Decessore enim tuo beatæ memoriæ Flaviano propter defensionem catholicæ veritatis ejecto, non immerito credebatur, quod ordinatores tui contra sanctorum canonum constitutā viderentur sui similem consecrasse: sed affluit misericordia Dei in hoc te dirigens, atque confirmans, ut malis principiis bene uteris, et non te iudicio provectum, sed Dei benignitate monstrares. Quod verè ita accipiendum est, si hanc divini muneris gratiam mala confessione non perdas. Præterea quid et de Polychronio Hierosolymitano videlicet loquar episcopo? Qui profectio sicut in gestis pontificalibus invenitur, dum Jerusalem primam sedem superbus assereret, summumque pontificem se contumaciter perhiberet, in Simoniacæ quoque hæreseos voraginem lapsus est; ita ut nec clericos sine pecunia promoveret, nec ex cujuslibet dedicatione Ecclesiæ minus quam decem auri libras male mercatus acciperet. Quid plura? Tandem Sixtus Romanæ sedis episcopus collecto concilio, cum septuaginta sex episcopis depulsum propria sede damnavit, eique tria duntaxat Ecclesiæ prædiā usufructuario jure constituit. Locum tamen ejus intactum servari præcepit, ordinationem suspendit, et episcopum quemdam, Theodolum nomine, in sede ejus vicarium dereliquit. Post menses autem novem, cum Hierosolymitana civitas famis inopia premere-tur, Polychronius prædiā ipsa, quæ fruenda perceperat, vendidit, eorumque pretium legaliter pauperibus erogavit. Quod cum Sixtus, episcopo accusante, et pium crimen impingente, a Prisco diacono didicisset (aiebat enim, quia Ecclesiæ bona distrahere illi non licuit, quæ ad tempus duntaxat utenda suscepit), sanctus papa gavisus est valde, et mox Valentiniano Augusto pium facinus intimavit. Deinde congregata synodo, Romanus pontifex Valentiniano pariter considerente, tractare coeperunt, quid digne de Polychronio fieret, qui in ipsa dejectionis suæ pauperie cuncta distribuens, evangelicam viduam Redemptoris ore laudatam laudabiliter imitatus esset (*Marc. xii; Luc. xxi*). Competenti itaque censura decretum est: Ut is non viduaret qui viduam victum suum pie largiendo, secutus est. Sic igitur Polychronius, qui digne gradum suum prius superbus, et

A avarus **110** amisit, postmodum largus factus et humilis pristinae sibi dignitatis infulas reparavit. Si ergo Anatolium, qui, ut superius dictum est, et vivente, ac depulso episcopo, et ab hæreticis insuper ordinatus est, sancta conversatio potuit excusare, si Polychronium perspicue Simoniacum una potuit eleemosyna honori pristino restituere, quo pacto dicitur, quia promotus a Simoniaci suscepti honoris fructum nullatenus consequetur?

CAPUT XVIII.

Quod per indignos etiam sacerdotes sæpe exhibentur miracula.

Imo quid mirum, si per malos ministros omnipotens Deus in Ecclesia sua propagari officium sacerdotale permittat, cum per eosdem etiam virtutum signa frequenter exhibeat, non videlicet ob religiosæ vitæ meritum, sed propter acceptum sacerdotalis mysterii sacramentum? Nam, ut ex multis pauca perstringam, Fesulanus episcopus, Raimbaldus nomine, erat manifestissime Simoniacus, quia videlicet non solum ipse per pecuniam pontificatus culmen obtinuit, sed et vix aliquando gratis aut clericos, aut ullas consecravit Ecclesias. Huc accedebat, quod præter alias, unam habebat publice ac familiaris adherentem, et tanquam legitimæ desponsationis uxorem, quorum filii et filia adhuc plures exstant, et foederati conjugio, et succrescentibus liberis cumulati. Per hunc itaque talem plura perhibentur exhibita fuisse miracula, ex quibus videlicet unicum hic referre sufficiat, ut in uno mens colligat quid etiam ex aliis, quæ fama vulgavit, probabiliter credat. Rozo namque, qui dicitur magister cantorum, Florentinæ Ecclesiæ presbyter, vir apprime litteralibus studiis eruditus, in magno clericorum suorum conventu, præsentem quoque reverendissimo domino Gerardo suo episcopo, hoc mihi per ordinem retulit: Dæmoniaca, inquit, aliquando ducta est ad nostri episcopatus ecclesiam, forte tunc Inventionis Dominicæ crucis solemnitas agebatur; cum vero ad offertorium perventum esset, quod nimirum dicitur: Veniens vir splendidissimus ad Constantinum; nescio quo casu repente clericis oblivio modulationis obrepit. Protinus illa tanquam in adjutorium lapsis accurrens, in medium festina prosiluit, in organum mox excellentissimæ vocis erupit, et tanquam naviter, ut omnes mirarentur, suavis melodice regulam tenuit. Adjuratus autem dæmon, ut exiret, respondit, quia a Romulo duntaxat deberet expelli. Hoc audientes miseræ mulieris comites, mox ad Fesulanam properant festinanter Ecclesiam: ibique ante altare B. Romuli divinam misericordiam præstolantur. Sed et illic inquisitus dæmon, respondit se nullatenus egredi, nisi Raimbaldus adveniret episcopus: Cumque præfatus episcopus venire satageret, dicebat interim dæmon: Væ, ecce episcopus nunc ascendit equum, ecce illic in tali loco jam est: ecce ante illam vel illam domum modo pertransit, et illi notantes loca probabant cuncta sic se habere veraciter, sicut mendax spiritus assererat.

III Tandem episcopus veniens, invocato Christi nomine, ab obsesso corpore malignum spiritum protinus expulit, et mulierem ad propria liberam incolumemque remisit.

Eodem quoque tempore, cum videlicet Simoniacæ pestis per totum corpus Ecclesiæ lethaliter serperet, passimque per omnes gradus ecclesiasticos libere pullularet, Marinus quidam presbyter erat, hujus videlicet Eleuchadii reverendissimi atque honestissimi viri pater, qui monasterio nunc præest beatæ Dei Genitricis semperque Virginis Mariæ, juxta Faventinæ urbis moenia constituto. Hic itaque hujus, quem prædiximus, Eleuchadii matrem publice, tanquam legitimam possidere non reverebatur uxorem. Huic presbytero planè tantam divina dispensatio contulerat gratiam, ut cum sanctificatam a se aquam frogibus per agros aspergeret, non ulterius vermiculorum, non erucarum, non denique locustarum fruges læsura pestis aliqua remaneret; sed mox agmine facto, omnes abscederent, postquam eos aquæ sanctificatio conspersisset. Aliquando autem ejusdem Marini presbyteri dominus, Jeremias nomine, adversus æmulum suum generis affinitate propinquum, sed voluntate prorsus adversum gravissimæ simultatis odio laborabat, qui videlicet inter cætera inimicitiarum timens ne etiam venationibus deditam canum suorum sagacitatem hostile præstigium fascinarèt, petiit a jam dicto presbytero, ut situlam aquæ plenam per exorcismum sanctificaret; sibi que deferret, quia suis quibusdam usibus satis necessariam judicaret. Cumque ille simplici animo, quod imperatum fuerat, peregisset, Jeremias sapiens quidem ut mala faciat, virtutem vero sacramenti, quia prorsus ignorat, margaritas ante porcos projicere non formidat. Nam sanctificatam aquam cantabro stultus immiscuit; et canibus suis per maleficium, ne incantari possent, ad devorandum obtulit. Sed aliter sentiente divinâ providentiâ, in contrarium versa est ejus sententiâ: malum siquidem, quod male cavere volebat, incurrit; et dum brutis animalibus inconsulte consulere studuit, suam potius animam læsit. Nam ad vescendum canes admissi, cum ad primos impetus avida vix dum ora laxarent, et ferales cibos necdum lingua contingerent, primo naribus odore percepto, protinus in terram omnes mortui corruerunt. Tunc dupliciter ille confusus, nimirum et peccati reus, et facultatis amissæ damno percussus, Marino presbytero omnem rei seriem, prout se habebat veritas, innotescit, et tantæ audaciæ, tantique sacrilegii dari sibi poenitentiam flebiliter querit. Abnegat Marinus tanti criminis sibi arrogare iudicium, nec aliud semper illud statuere, quibuslibet hinc inde pulsatus precibus acquievit, nisi, ut si poenitentiam veraciter quæreret, ad apostolicæ sedis apicem necessario properaret. Cui tandem ille necessitate compulsus paruit, atque apud Romanam Ecclesiam poenitentiam iudicium, quod flagitabat, accepit.

Alio quoque tempore puellam quamdam quam

idem Marinus presbyter baptizaverat, lupus rapuit, atque in silvarum condensâ, saltuumque secreta, multis insequentibus asportavit. **III** Cumque post eam et mater exanimata concurreret, repente Maritimum presbyterum sibi obvium reperit, eique cum magnis ejulatibus flebilis querelæ singultus expressit: Heu, heu Pater, inquit, nunquam suscipiari sic potui, ut miseræ matris infelicio filia, quam de sacro fonte ipse traxisti, cruentis belluis rapina fieret; et cibus facta lupis, ferinæ rapacitatis ingluviem satiaret; cui presbyter ait: Noli timere, mulier; quia si illa veraciter est, quam ego baptizavi, nunquam bestia devorandi eam accipiet potestatem. Deinde audax, ac temerarius hoc etiam insipienter adjecit: Si enim, ego illam lavaero sacri baptismatis ablui, et eam bestia laceraverit, jam non credam quod Deus regnet in cœlis. Mirâ res, post quatuor fere horas ultra octo prope modum milliaria inter fructa silvarum illæsa, et incolumis reperita est, juxta quam et lupus innocens stabat. Et sicut leoni cadaver prophetæ de Samaria redeuntis violare non licuit (*III Reg. xiii*), ita et lupus iste puellam non ausus est lædere; sed quantum datur intelligi, ultro etiam visus est custodire. In puella itaque nulla penitus læsio est inventa, nisi quod crura ejus, et brachia spinarum ruborumque videbantur aculeis cruentata.

Alius quoque presbyter nuper in his partibus fuit, hujus scilicet reverendissimi viri Gerardii frater, qui nunc præest monasterio S. Donati in suburbio Glimolensis oppidi constituto: et presbyter ille communis quidem, ac pene sæcularis erat vitæ, sed tantam a Domino consecutus erat gratiam, ut si quis sibi nuntiaretur a serpente percussus, mox sanctificatam a se aquam nuntianti porrigeret, ut biberet; qua hausia, tanta protinus divinæ virtutis efficacia elarescebat, ut is, qui biberat, tanquam si eum anguis specialiter momordisset, omnes vulnerati virus evomeret: et ille, qui percussus fuerat, funditus veneno vacuus, et totis visceribus humore pestifero defæcatis liber et incolumis remearet.

Alius quoque presbyter erat nullius pene momenti, ita ut sæcularis prudentiæ ne tenui quidem calleret ingenio, literas autem vix syllabatim ac rustice habuisset; aliquando vero gallinam ejus hora vespertina rapuit accipiter, quæ scilicet injuria amarissimo eum felle iracundiæ commovit, et ita plane, ut minaretur sancto, in cuius nomine dedicatam regebat ecclesiam, quia nisi sibi met altile suum, quod perdidit, redderet, nequaquam sibi de cætero ecclesiasticâ officia celebraret. Et tanquam linguæ vesania non plene sufficeret, manibus est ausus excidere, et ipsum altare virgis verberare aggressus est. Quid plura? Mane die altero, gallina rediit, et exceptis alis, et capite, omnibus aliis deplumata pennis, nullum læsionis in toto corpore vestigium reportavit, ut liquido monstraretur, quia presbyteri licet insani voces divina pietas omnino non respuit; dum in ejus perniciem devolandi li-

centiam accipiter non accepit. Et quid mirum si divina dispensatio per qualescunque sacerdotes, orthodoxos tamen, miraculorum virtutes ostendat, cum per ipsos quoque hæreticos sæpe signa suæ potentiæ manifestet? Nam, ut de cæteris **113** sileam, quod in Tripartita historia legitur, non absurdum videtur, si eisdem verbis simpliciter inferatur: « Interea, inquit, incendium in civitate Constantinopolitana factum, paulatim pervenit ad thermas, quæ vocantur Achilleæ, demum ad locum, qui dicitur Pelargus, ita ut Novatianorum comprehenderetur ecclesia. Tunc fertur Paulum eorum episcopum inter flammam restitisse ecclesiæ, supplicanti Deo, ne ecclesia pariter concremaretur. Qui locus ereptus est, et hæcenus stat illæsus, in quo loco septima decima die mensis Augusti apud Novatianos collectio celebratur. Hunc itaque locum non solum Christiani, sed et pagani ex tempore venerantur. » Sed hæc virtutum signa, quæ vel per hæreticos, vel per indignos rectæ fidei sacerdotes operatur divina dispensatio, sacerdotes (quia non cujuslibet eorum merito, sed ministerio conceduntur) nequaquam eos, vel ab his, quæ merentur, suppliciis liberant, vel apud districtum Judicem perpetrati reatus excusant. Unde enim aucupantur gloriam, in confusionis decidunt ignominiam: et quo magis extolluntur favoribus adulantium, eo proclivius in damnationis æternæ præcipitia demerguntur. Et sæpe tales terribili morte percussi, luce clarius indicant, quam revera reprobi fuerint, qui specie tenus quasi mirabiles apparebant. Nam et is, cujus paulo ante meminimus, Fesulanus episcopus cum tantæ pravitate esset, ut et laicus ejus frater honestæ ac modestæ vitæ cum eo familiaritatem habere minime dignaretur, signorum tamen adeo virtutibus coruscabat, ut in dedicatione unius duntaxat ecclesiæ quinque coram omni populo dæmoniacos curasse constanter a perhibentibus asseratur. Sed quia non suis, sed alienis miraculis claruit, ad obitum veniens, ultrici ante ignem igniti corporis animadversione signavit. Pabula siquidem perniciosæ uredinis in pede ejus pestilenter exorta, sic totam plantam, tibiam, coxamque cum inguine simul ac genitalibus comprehendit; ut usque ad vitalia serpendo procederet, et velut aridi materiam stipitis viscera ejus interna depascens, occultis eum vaporibus conflagraret, quatenus hic jam primitivus igni accenderet, quem flamma postmodum nunquam deficiens absorberet. Tam quippe intolerabilis, atque immanissimi languoris nimietate constrictus, nec dignam cognoscitur pœnitentiam suscepisse, nec mulierum a se contubernium, quarum etiam tunc impudenter uti ministerio non verebatur, voluit absentare.

Porro autem cum Redemptor noster dicat, « quia in digito Dei ejiceret ipse dæmonia (*Luc. xi*), » digitus autem Dei procul dubio Spiritus sanctus accipitur; evidenter agnoscitur, quia nunquam dæmones e corporibus hominum nisi per virtutem Spiritus

sancti expelluntur. Unde liquido manifestum est quia episcopus ille licet indignus, licet fuerit Simoniacus, et illecebrosæ luxuriæ spurcitia maculatus, dæmones tamen effugare nullatenus potuisset, si virtutem in se sancti Spiritus non habuisset. Nam et Samson, qui contra legis divinæ præcepta alienigenæ nationis meretricibus utebatur, nunquam tam durissima vincula evadere potuisset, totque **114** hominum millia solus trucidare, nisi eum fortitudo sancti Spiritus roborasset (*Judic. xiv*). Præterea et propheta ille falsus sine prophetica sancti Spiritus revelatione non fuit, qui fallendi artifex virum Dei Bethel revertentem contra divina præcepta comedere per accurata mendacia persuasit, asserens: « Angelus, inquit, locutus est mihi in sermone Domini, dicens: Reduc eum tecum in domum tuam, ut comedat panem, et bibat aquam (*III Reg. xiii*); » moxque Scriptura sequitur: « Fefellit eum, inquit, et duxit secum (*Ibid.*); » et paulo post: « Cumque sederent ad mensam, factus est sermo Domini ad prophetam, qui reduxerat eum, et exclamavit (*Ibid.*), » rei videlicet ordinem, quo perimendus erat, quoniam voti Domini inobediens fuerat. Ubi notandum quod, quem fefelisse fratrem Scriptura prius evidenter accusat, ad eundem mox sermonem Domini factum, ac verissima prophetasse, indubitanter affirmat. Et certe, si facti hujus ordo diligenter pensatur, deceptor iste procul dubio viri innocentis homicida fuisse convincitur: in talem tamen Spiritus sanctus venire non renuit, et in ipso captiosæ deceptionis articulo, dum curat per mendacium fallere, coactus est per veritatis oraculum prophetare. (*Vide scholia.*) Enimvero quis Heli sacerdotem nesciat reprobum, et tam pro lenitate sua, quam pro liberorum effrenata licentia divinæ animadversionis sententia condemnatum? Ejus tamen benedictione non fuit sterilis uterus Annæ, cui nimirum fecunditatem imprecatus est vulvæ. Ait enim Scriptura: « Benedixit Heli Elcanæ, et uxori ejus, et dixit: Reddat tibi Dominus semen de muliere hac pro fœnore quod commodasti Domino; » moxque subjungit: « Visitavit ergo Dominus Annam, et concepit, et peperit tres filios et duas filias (*I Reg. ii*). » Hanc itaque benedictionem efficacem reddidit non meritum hominis, sed officium sacerdotis: et quod non habebat causa ministri, virtus exhibuit ministerii.

CAPUT XIX.

Quod sæpe sinistra principia ad felices proveniunt exitus.

Quid denique officiat Simoniacus, si ordinandis manus imponat, cum neque id quod habetur, auferre, neque quod divinitus augetur, prævalet inhibere? Illud siquidem cœlestis gratiæ munus non de marsupio extrinsecus satagentis, sed de thesauro profertur invisibiliter præsentis. Nam etsi fur sit ille qui seminat; terra tamen, auctore Deo, vires germinandis frugibus administrat. Licet sordida sit manus, aut leprosa, quæ plantat; mundus certe fructus decerpitur, cum ad maturitatis plenitudinem perve-

nitur. Ex adulterino sæpe conjugio pulchra soboles nascitur, et ex obscena voluptate parentum spectabilis oritur species liberorum. Alios quidem filios Jacob ex legitimis uxoribus genuit, alios ex concubinarum servili conditione suscepit: at cum ad capessendam hæreditatem utrique perveniunt, parili inter se distribuendarum sortium jure ceduntur (*Gen. xxx*). Phares de Iheristrata et exposita in bivio nascitur, sed non minimus inter Israelitarum **115** cognationum principes invenitur (*Gen. xxxviii*). Salomon ex ea, quæ fuit Uriæ; cognoscitur habuisse principium, qui tamen regalis sceptri tenuit incomparabiliter principatum (*II Reg. x; I Par. iii*). Obed certe ex Ruth Moabitide duxit originem, sed egregium regem David, magnum videlicet meruit habere nepotem. Booz quoque Rahab meretrix genuit, qui tamen in regali Dominiæ genealogiæ catalogo meruit numerari (*Matth. i*). (*Vide scholia.*) Et quid alios memorem? Quandoquidem et ipse Dei mediator, et hominum, de peccatoribus originem duxit, et de fermentata massa sinceritatis azymam absque ulla vetustatis infectione suscepit: imo, ut expressius dicam, ex ipsa carne virginis, quæ de peccato concepta est, caro sine peccato prodiit, quæ ultro etiã carnis peccata delet.

Quid ergo mirum, si valida manus Domini, atque ad quodeunque voluerit, efficax, hoc faciat in Spiritu, qui vivificat, quod agere probatur etiam in carne, quæ non prodest quidquam? (*Joan. vi*.) Qui enim facit, ut sinistra principia ad faustos proveniant exitus, et hoc in rebus utique terrenis, quomodo **C** credendus est id ipsum propensiori dispensatione non agere in spiritualibus sacramentis? Nimirum qui præcipit arborem sordidi plantatoris nescire contagium, cur etiam negetur ab his, qui consecrantur, omnem scelerati consecratoris prorsus habere reatum? Qui manseres cum legitimis, ancillarum filios cum herilibus, in consortium velut nanciscendæ hæreditatis adscivit, nec aliqua eos ab his inæqualitate discrevit; quid mirum si et eos, qui a pravis sacerdotibus sunt promoti, cum iis simul, qui a bonis ordinati sunt, parili faciat sacerdotalis officii dignitate potiri? Quod plane nequaquam fit per meritum consecrantis, sed per verbum potius Dei vivi, et permanentis. Verbo denique Dei Patris dictum est: « Germinet terra herbam virentem, et facientem semen, et lignum pomiferum faciens fructum juxta genus suum (*Gen. i*). » Et ecce hoc verbum ita hodie permanet illibatum, ut nequaquam diversitatem agricolarum imitetur proventus fructuum, sed juxta uniuscujusque genus proprium semen in herbis, proprium reperiat in pomis. Quod profecto semen rursus terræ committitur, ac postmodum non diversum, sed juxta sui generis speciem præparatur. Si ergo ex verbi divini virtute, terra, quod accipit, ad eandem similitudinem reddit; quid mirum, si sacerdotalis illa benedictio, quæ tanquam semen in accedentis animam jacitur, sacerdotium per afflatum Spiritus sancti invisibiliter operetur, atque ideo non

A jam seminantis imago digne requiratur in fructu; sed sola, ut illa dixerim, seminis similitudo procedat? Dixit etiam animalibus Deus: « Crescite, et multiplicamini (*Ibid.*). » Ex cujus videlicet efficacia verbi, cuncta usque nunc creantur animantia: non certe principaliter nova, sed ex eodem originali semine per traducem propagata.

Cum igitur verba illa, quæ nimirum semel prolata sunt, tam immobiliter vigent, quid ex illis sacerdotalium benedictionum verbis est sentiendum, quæ sacra prorsus, atque divina idcirco semper in promovendis exterius repetuntur, ut mysterium intrinsecus operentur? Nam cum **116** incantatorum verbis inesse tanta virtus asseratur, ut eis tanquam lapidibus injectis serpens percussa frangatur; quid mirum si sacerdotalis benedictio sacramentum in se virtutis divinæ contineat, unde illè sacerdos, qui admotus, est fiat? Nunquid enim majoris sunt virtutis incantatoria verba, quam illa efficacia prorsus, et mystica, ac divini nominis invocatione sacrata?

CAPUT XX.

Quod per Simoniacum, ut Spiritus sanctus dari baptizando possit, consecrando non possit, ratio non admittit.

Illud sane mirandum, cur tanta stoliditate desipiant, qui Simoniacos baptizare efficaciter posse, consecrare autem nullatenus posse, impudenter affirmant? Et quanquam de hoc jam superius sit breviter disputatum, non abs re videtur adhuc enucleatius disserendum. Ponamus ergo in medium Simoniacum baptizantem, eundem quoque nihilominus consecrantem, et discernamus, si possumus, cum baptismus per eum traditus valeat; cur consecratio in irritum cedat, ac sicut dicitur, sacramenti vires amittat? Ecce is, qui baptizat, post prima fidei rudimenta, quæ catechumenum docuit, juxta ecclesiasticæ institutionis morem mox orationes super eum dicit, quæ videlicet in hoc ipsum sacerdotali sunt auctoritate compositæ, sicque per exorcismi gratiam malignum hostem, qui eotenus in eo tyrannidem exercebat, expellit, et Spiritum paraclatum invocando piis in eum precibus introducit. Sed quid aliud etiam consecrator agit, quam quod orationes nihilominus dicendo canonicas, eundem Spiritum sanctum super eum, qui provehitur, invocat: atque **D** ut in eum descendere dignetur, exorat; nisi quod majus quid per baptizantem agitur, quam id sit, quod per consecratoris officium exhibetur? Plus est enim Spiritum sanctum in eum, in quo nondum fuerat, nova dignatione descendere, quam eum, cui per fidem jam inerat, ad superioris gradus ordinem promoveri. Per catechizantis namque, sive baptizantis officium et spiritus immundus expellitur, et in novo homine adveniendi Deo habitaculum præparatur; sicut videlicet ejusdem exorcismi verba testantur, quibus per adjurationis imperium ad iniquum spiritum dicitur: *Tu autem effugare, diabole, appropinquabit enim judicium Dei.* In consecrationibus au-

tem non malum, quod jam deletum abesse videbatur, expellitur; sed bonum, quod collatum fuerat, per cumulum gratiæ plenioris augetur. Credendumne est ergo, ut unus idemque homo, et quod majus est, agere: et quod minus est, non possit implere? At fortassis e contrario dicitur: Quia nulla videntur inesse illis initiandæ fidei rudimentis, quæ nequaquam adhibentur consecrationis peragendæ mysteriis, ut videlicet sal, quod in neophytos mittitur; aqua, cui baptizandus immergitur; chrisma etiam quo linitur. Sed hæc quidem per se considerata, nuda sunt elementa, nullumque habere noscuntur mysticæ dignitatis arcanum; ad orationem autem sacerdotis, **117** et invocationem divini nominis, virtutis intimæ concipiunt sacramentum.

Non ergo in rebus materialibus, atque terrenis, sed in precibus sacerdotum, et invocatione divinitatis, sive consecrandi, sive baptizandi sacramenta consistunt: quanquam et in consecrationibus sacerdotum sanctificatum oleum videatur nihilominus adhiberi. Cum ergo unus, idemque videlicet Simoniacus utrobique canonicarum orationum ordinem expleat, utrobique nomen divinitatis regulariter invocet, quando per eum in baptismo Spiritus sanctus datur, quomodo in sacerdotali promotione non detur, non rationis penetrat sensus, non humanus discernit intuitus. Sed dicitur e contra: quia Simoniacus, quod non habet, dare non potest.

Age ergo, quid est, quod in faciem catechumeni sacerdos insufflat, dicens: *Exi ab eo, immunde Satana; da honorem Deo vivo et vero, da honorem Spiritui sancto.* Quibus utique verbis patenter ostenditur, quia per illam hominis insufflationem, arcano nimirum divinæ virtutis agente mysterio, et spiritus malus expellitur, et Spiritus sanctus introire dignatur. Quod nimirum totum si ita per insufflationem nihilominus Simoniaci, sicut et per boni sacerdotis impletur officium; cur quod in uno sacramento posse conceditur, posse etiam consequenter in altero denegetur? Nam etsi baptismus, quod absit, venaliter præbeatur, tametsi sacro canoni sit vehementer adversum, nequaquam credendum est plenæ atque perfectæ regenerationis non habuisse mysterium: ideoque is, qui baptismum sub hac pecuniæ præstatione suscepit, nec digne rebaptizandus asseritur, nec expers divini muneris judicatur. Quod si ad tantæ perversitatis prorumpatur insaniam, ut Simoniacorum etiam baptismus irritus judicetur, hic non nostra fatigetur instantia, sed generaliter occurrat omnis catholicæ fidei disciplina, et universalis adversus eum armetur Ecclesia: quia nimirum omnia sanctorum Patrum convellere nititur instituta.

CAPUT XXI.

Quod attendendum sit quid sumitur, non unde sumatur.

At fortassis illud objicitur, quod beatus papa Gregorius de Simoniacorum damnatione testatur, dicens: « Benedictio, inquit, illi in maledictionem

convertitur, quia ad hoc promovetur, ut hæreticus fiat. » Probamus nempe sententiam, nec ab ea fas ducimus dissentire. Ille siquidem maledictus, ille hæreticus est; qui male, quod bonum erat, accepit. Quod acceptum est autem, in se quidem bonum est, sed accipienti factum est malum: nam et buccella, illa videlicet Judæ porrecta (*Joan. xiii*), non de bona facta est mala: sed illi facta est malum, qui bonum non bene, quia indigne suscepit: atque ideo si eandem buccellam Judas alij tradidisset, nullam sacrum munus in se maculam ex dantis culpa contrahere, nullum necesse fuerat in accipientem contagium redundare. Hodieque etiam si de sacrosancto altari Dominicum corpus quilibet indignus accipiat, alijque contradat, **118** mundum est procul dubio quod accipitur, nec divinæ gratiæ munus sordentis ministri labe foedatur. Et licet pravus quisque sibi iudicium manducet, et bibat (*I Cor. xi*), illud tamen, quod manducatur et bibitur, gratia Dei est. Gratia enim Dei gustavit mortem, quæ est humanitas Christi. Omnia siquidem munda mundis, contaminatis autem et immundis nihil est mundum (*Ti. i*).

Si ergo quod mundum est, idipsum est contaminatis immundum, fatendum est, quia sacerdotium, quod bono scilicet causa spiritualis est dignitatis, Simoniaci factum materia damnationis: ut inde sit iste sacerdos certe catholicus, inde ille veraciter asseratur hæreticus. Nec mirum hoc in spiritualibus fieri, cum et in rebus corporeis facile possit eadem diversitas inveniri. Sæpe enim cibus, qui alterum vegetat, alterum gravat, et ex eodem curæ medicinalis antidoto, alius interit, alius convalescit. Porro unus est ignis, quo simul et cera liquescit, et terra siccat, et eadem candela, quæ igne consumitur, et qua accedentes utiliter illustrantur, lumenque quod ad suum præbet interitum, inter tenebras videndi nobis factum est instrumentum; quid ergo mea interest, quod candela in cineres vertitur, dummodo lumen, quod ab ea mutuatus sum, mihi indeficiens perseveret? Ardeat, ardeat Simoniacus, unde catholicus illustratur: et eodem lumine, quo aliis ministrat, ipse ad defectus sui tenebras tendat, quatenus quod ardet, intereat; et quod illuminatum est, vivat. Sacerdotum quippe lumen quærentibus lumen est: æstu vero ambitionis ardentibus, incendium est. Quod ergo alter possidet ad propriæ defectionis interitum, alter accipit ad salutis augendæ propectum. Samson nempe de ore mortui leonis favum mellis eduxit, et ex arenti mandibula asini, aquis se profluentibus satiavit (*Judic. xiv*); sed nec aselli in aqua desidiam, nec belluinam gustavit in melle ferociam: utrobique nimirum, quod sumptum est juxta proprietatem suam in ore sapuit. Unde sumptum fuerit, ratio magnopere non discrevit. Quid etiam mirum, si quod fieri in aqua baptismatis cernimus, non dissimile quid fieri de Simoniacis arbitremur? Per eam nos novi in Christo renascimur, cum eadem aqua post expletum opus in cloacam despiciabilem effundatur.

CAPUT XXII.

Quod nec Novatiani sint deponendi; nec Ariani denuo baptizandi.

Sed jam sacros canones, quo vacat compendio, perscrutemur: et licet manifesta propositæ quæstionis crebro non reperiatur inesse sententia, quid tenendum sit, quibusdam rerum collationibus approbemus. Novinus namque Nicæno statutum esse concilio, ut Cathari, qui ad Catholicam revertuntur Ecclesiam, impositionem solummodo manus accipientes, in suis recipiantur ordinibus. Cur hoc, nisi quia illud hæreticorum genus in catholicæ fidei integritate persisteret, licet in quibusdam aliis superstitionibus oberrarent? Notum namque **119** est, quod Novatus, cujus ii sequebantur errorem, dogmatizaverat, neque bigamis communicare, neque in persecutione lapsis, etiam post poenitentiam, veniam dare oportere. Si ergo et hi, qui jam ab his sunt hæreticis ordinati, nequaquam suo sunt honore privandi, ob id scilicet, quia eorum consecratores in fide non titubant, quid de Simoniacorum ordinationibus sentiendum, qui et omnia fere institutionis ecclesiasticæ jura conservant?

At fortassis objicitur quia Simoniaci nequaquam sunt in fide perfecti, nimirum peccantes in Spiritum sanctum, quem arbitrantur pecunijs coemendum. Ad quod facile respondemus, quia si hæc districtæ censuræ subtilitas teneatur, etiam in Novatianis contra Spiritum sanctum quodammodo culpa perfidiæ reperitur. Nam cum per Spiritum sanctum, qui est remissio peccatorum, venia poenitentibus concedatur, constat procul dubio quia contra Spiritum sanctum pugnat, qui lapsis per poenitentiam non communicat. Sed aliud est in fide peccare, aliud est a fide recedere. Aliter nempe redarguendus est miles, qui in belli conflictibus enerviter cecidit, aliter ille plectendus, qui abjuratis militiæ sacramentis, ad hostium castra dedititius transfugit. Non eadem servo poena debetur, qui in domesticis rebus sub domini sui imperio peccat, et illi, qui jugum servitutis excussit, ac jus extraneæ dominationis elegit. Licet enim isti in regula fidei ex aliquo videantur offendere, non tamen eatenus, ut Spiritum sanctum arguendi sint hæretica pravitate negare. Atque ideo cum revertuntur, quoniam peccaverunt, manus illis imponuntur; quia vero minime negaverunt, sacerdotalis gradus officio non privantur. At contra Ariani, qui adversus Spiritus sancti divinitatem manifesta prorsus impietate confligunt, ad catholicam fidem redeuntes, in mali accepti ordinis persistere dignitate non possunt. Credunt enim, sicut eorum sacrilega professio manifestat, quod Pater creator sit, Filius creatura, Spiritum vero sanctum creaturam creaturæ damnabiliter asseverant.

Quia igitur virtutem sancti Spiritus in fide non habent, qua videlicet omnis Ecclesiæ dignitatis ordo perficitur, apud eos facta ordinatio canonicis sanctionibus irrita judicatur. Sed non abs re fieri credimus, si quid de iis in suis Decretis Innocentius papa

A reliquerit, hoc etiam sub ejusdem litteris inseramus. Arianos, inquit, cæterasque hujusmodi pestes detestamur: quia eorum laicos conversos ad Dominum sub imagine poenitentiae, ac sancti Spiritus sanctificatione per manus impositionem suscipimus: non videtur clericos eorum cum sacerdotio ministerii cuiuspiam suscipere dignitatem. Quoniam quibus solum baptismum ratum esse permittimus, qui utique in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti perficitur, nec sanctum Spiritum eos habere ex illo eorum baptismo, illisque mysteriis arbitramur? quoniam cum a catholica fide eorum auctores discederent, perfectionem Spiritus, quam acceperant, amiserunt, nec dare ejus plenitudinem possunt, quæ maxime in ordinationibus operatur; quoniam per impietatis suæ perfidiam potius **120** quam fidem dixerim, perdidit; nec fieri potest, ut eorum profanos sacerdotes dignos Christi honoribus arbitremur, quorum laicos imperfectos, ut dixi, ad sancti Spiritus percipiendam gratiam cum poenitentiae imagine recipiamus. In quibus nimirum decretalibus verbis manifeste datur intelligi, quia in promotionibus clericorum, non immerito fides ordinantis attenditur, ex qua videlicet pendet, ut ordinatio ipsa sive rata, sive irrita judicetur. Quod enim tenet ordinator in fide, accipit ordinatus in munere. Enimvero si Ariani recta fides inesset, etiamsi eos cujuslibet diversæ pravitate error involverit, facta apud eos consecratio non periret. (*Vide schol.*) Ubi notandum, quantâ invocationi divini nominis reverentia debeatur, cum et ab eis baptizati, quos tam perfida, ut ita dixerim, fides damnat, rebaptizari tamen omnino non audeant. Nam quia auctores eorum, ut dicitur, fidem rectam non habuerunt ad percipiendam sancti Spiritus gratiam, manus illis imponitur; quia vero in aquam sunt sub invocatione sanctæ Trinitatis immersi, non sunt denuo baptizandi. Cum itaque sola sine fide verba sub hæretica Arianorum superstitione prolata, non audeant irrita judicari, quo pacto Simoniacorum consecratio robur non habeat, in qua cum fide, et cætera observantiæ regularis sacramenta concordant?

CAPUT XXIII.

Quod consecrationis effectus fidei nititur fundamento.

De Donatistis quoque novimus (*Aug. contra Cresc. gram.*, lib. II, c. 9.) Carthaginensi concilio fuisse concessum, ut cum ad unitatem catholicam quilibet eorum redire disponderet, si hoc paci Christianæ prodesse videretur, cum suo reciperetur honore. Sicut autem in generali hæreseon enumeratione didicimus, Donatistæ non admodum sunt fidei errore trahendi, sed irati potius, quia Cæcilianus quidam contra eorum votum in Carthaginensi inthronizatus sit sede, schisma fecerunt, et ab ecclesiastica communione præcisi sunt: et quanquam certum sit, quod Spiritum sanctum, nisi intra sanctam Ecclesiam catholicam nemo possit accipere: apud eos tamen quilibet ordinatus, si paci hoc consulat, non privatur honore, quia perseverat in fide. Cum ergo

Donatista, qui procul dubio schismaticus est, et dono A
sancti Spiritus probatur alienus, in percepti honoris
ordine valeat aliquoties permanere, luce clarius
constat, quia consecratio non ordinati, vel ordina-
toris est meritum, sed ad utriusque potius fidem
totum respicit sacramentum. Alias sive Donatista
Donatistam, sive Novatianus Novatianum ad cleri-
catus jura promoveat, quæ est in utrolibet dignitas
meritorum, ut divinæ gratiæ mysterium vel iste dare,
vel iste possit accipere? Sed inter malum, et malum,
dantem videlicet, et accipientem, bonum versatur in
medio, quod neutrius vitio a sua novit generositate de-
terreri. Nimirum, si leprosus leproso præbet aurum,
quod profecto rutilat, nulla scabrosarum manuum
est varietate perfusum. Si cæcus cæco lucernam por-
rigat, **121** lux cæcitatem nesciens, ex bajulorum B
manibus tenebras non admittit. Quapropter si recta
fides adsit, videlicet ut in Patrem, et Filium, et Spi-
ritum sanctum recte credatur, indigni etiam cujus-
libet sacerdotis consecratio indifferenter impletur :
nec propter indignum ministrantis meritum divinæ
gratiæ munus perfectionis suæ patitur detrimentum.

Unde prædictus papa Innocentius, cum de duabus
hæresibus, Paulianistis videlicet, et Novatianis com-
muniter disputaret, cur a Paulianistis venientes
baptizandos esse decerneret, a Novatianis autem
funditus prohiberet, causam his reddidit verbis, di-
cens : « Quia Paulianistæ, inquit, in nomine Patris,
et Filii, et Spiritus sancti minime baptizant, nec
apud istos (videlicet Novatianos) de unitate Patris, C
et Filii, et Spiritus sancti quæstio aliquando mota
est. » Et ideo de omnibus segregatis hæc sola electa
est, cui istud crederent concedendum : quia nihil in
Patris; et Filii, et Spiritus sancti sacramento pecca-
rent.

Hæc itaque venerabilis Innocentii verba ita defi-
nitiva sunt, atque perspicua, ut omnem nostris men-
tibus scrupulum auferant, nodumque propositæ
quæstionis indubitanter absolvant. Si autem per Pau-
lianistas sacramentum idcirco dari non potest, quia
fidem sanctæ Trinitatis non habent; per Novatianos
autem ideo potest, quia licet aliotenus hæretici sint,
orthodoxæ tamen fidei plenitudinem tenent : constat
profecto quia si fides stat, consecratio robur obti-
neat : nec actionis labefactatur vitio, quæ fidei niti- D
tur fundamento.

CAPUT XXIV.

*Quod male ordinati episcopi consecrationis gratiam
aliis habeant, sed sibi non habeant.*

Esto igitur, concedamus, vel potius asseramus,
ut Simoniacus sit hæreticus, sed et Novatianus hæ-
reticus, et Donatista simul hæreticus : sed Simonia-
cus in Spiritum sanctum peccat, quia donum Dei
comparat, et Novatianus certe in eundem Spiritum
sanctum peccat, quia lapsus etiam post poenitentiam
de ejus remissione desperat; nihilominus etiam Do-
natista peccat in Spiritum sanctum, qui se ab Eccle-
sia segregat, extra quam videlicet Spiritus sanctus

inveniri non potest. Quid ergo causæ est, ut cum
illorum ordinatio rata esse decernitur, istorum fri-
vola judicetur, præsertim cum nos non elaboremus,
ut Simoniaci in eo, quem male mercati sunt, honore
permaneant : sed id potius ne hi, qui ab eis gratuito
ordinati sunt, locum sui gradus amittant? Ubi no-
tandum, quanta sit in eorum, de quibus loquimur,
condicione distantia; nimirum cum Donatistæ Dona-
tistas, Novatiani Novatianos eisdem videlicet errori-
bus irretitos, ad ecclesiastici gradus augmenta pro-
moveant, Simoniaci autem non Simoniacos, sed in-
nocentes potius ordinent et catholicos. Illis denique
non hoc solum valeat opponi, quod fuerint ab hæ-
reticis ordinati, verum hoc insuper quod et ipsi fuis-
sent indifferenter hæretici : isti autem nequaquam
sunt Simoniacæ hæresi obnoxii, etiam si a Simonia-
cis **122** omni venalitatis remoto commercio, regu-
lariter sint promoti atque in eisdem Ecclesiis sor-
titi sunt administrationis officium, ubi et sacri ba-
ptismatis perceperunt mysterium.

Utrum vero tales merito a suis arceantur honori-
bus, ex B. Leonis facile possumus auctoritate per-
pendere, si decretalem ejus sententiam suis hic ver-
bis non pigeat annotare. Ait enim (dist. 62, c. *Nulla
ratio*) : « Nulla ratio sinit, ut inter episcopos habeantur,
qui nec a clericis sunt electi, nec a plebibus ex-
petiti, nec a provincialibus episcopis cum metropo-
litani judicio consecrati. Unde cum sæpe quæstio
de male accepto honore nascatur, quis ambigat ne-
quaquam ab istis esse tribuendum, quod nec doceat
fuisse collatum? Si qui tamen clerici ab istis
pseudoepiscopis in eorum Ecclesiis ordinati sunt,
quæ ad proprios episcopos pertinebant, et ordinatio
eorum cum consensu et judicio præsentium facta
est, potest rata haberi, ita ut in ipsis Ecclesiis per-
severent, aliter vana habenda est talis ordinatio. »
Ecce authentico Leonis papæ judicio, quos neque
cleri, neque plebis consensu elegit, nec cum me-
tropolitani judicio provincialium episcoporum con-
cordia consecravit, inter episcopos non habentur : et
tamen hi, qui ab eis sunt in propriis Ecclesiis judi-
cio præsentium ordinati, nequaquam sunt injuncti
gradus honore privandi; videlicet ut is, qui ad epi-
scopatus officium cum tanta usurpatione prorupit,
ut adversus eum omnium fere vota concurrant, et
sibi, quod accepit, prodesse nil valeat, utpote qui
inter episcopos non habetur, et aliis prosit, quate-
nus qui ab eo promoti sunt, a suis nequaquam ar-
ceantur honoribus. Sed quis neget potuisse illic
etiam venalitatis intervenire commercium, ubi ad
honoris culmen tam obstinata, tam inopportuna fue-
rit ambitione subreptum? Qui tamen aliis habet,
quod sibi non habet : quia videlicet alios consecrare
permittitur, cum et ipse inter episcopos non habeatur.
Sæpe sterili trunco secundus ramus inseritur,
qui nimirum in eo, quod germinat, non trunci, sed
propriæ naturæ jura conservat.

CAPUT XXV.

Quod ab impiis sæpe hæreticis ordinati, a suis non removeantur officiis.

Quid dicam, quod ex his, qui ab impiissimis sunt hæreticis ordinati ecclesiastica videatur subvenire auctoritas, et in promulgandis super hac disceptatione judiciis, non tam veterem perfidiam promovendum, quam novam fidem, et resipiscentiam consideret promotorum? Qui enim decretis pontificum solerter incumbit, non ignorat eundem, cujus supra paulo ante meminimus, Innocentium papam licentiam permisisse, ut omnes, qui ante damnationem Bonosi hæretici ab eo fuerant ordinati, si relicto atque damnato ejus errore, ecclesiasticæ unitati se sociare disponent, in suis honoribus permanerent. Et quidem Bonosus, prout in ejusdem decretis invenitur, Photinianus fuisse dignoscitur. Photiniani autem **123** negant Christum Deum antè sæcula ex Patris substantia genitum extitisse. Il nimirum, quia cum Judæis Dei Filium negare non metuant, cum eisdem quoque participium non diversæ damnationis incurrunt.

Cum ergo ii, qui non modo a tam pernicioso consecrati referuntur hæretico, sed ejus insuper involuti erroribus, in acceptis permanere gradibus permittuntur; facile deprehenditur, quid de iis, qui a Simoniacis non simoniace sunt proveci, meritoque judicetur. Cui non dissimile etiam illud est, quod Anastasius papa de hæretico Acacio decrevit, cujus nimirum decretales sententiæ tam elimite digestæ sunt, nostrisque allegationibus per omnia congruentes, ut etiamsi quæ a nobis prolixius exarata sunt, cuncta deessent, ad comprobandum quod in præsentis disputatione versamur, plene sufficiant. Quapropter nec nos pigeat de stylo ejus hic aliquando productius recensere, ut quod loquimur, non ex propriis adinventionibus, sed ex Patrum regulis videamur excerpere. Ait namque inter cætera (*Dist. 19, c. 1*) Anastasio imperatori: « Secundum Ecclesiæ, inquit, catholicæ consuetudinem, sacratissimum serenitatis tuæ pectus agnoscat, quod nullum de his, vel quos baptizavit Acacius, vel quos sacerdotes, sive levitas, secundum canones ordinavit, ulla ex nomine Acacii portio læsionis attingat, quo forsitan per iniquum tradita sacramenti gratia minus firma videatur. Nam et baptismus, quod procul sit ab Ecclesia, sive ab adultero, sive a fure fuerit datum, ad percipientem minus pervenit illibatum, quia vox illa, quæ sonuit per columbam, omnem maculam humanæ pollutionis excludit; » quod declaratur cum dicitur: « Hic est, qui baptizat in Spiritu sancto et igne (*Matth. xxiii*). » Nam si visibilis solis istius radii cum per loca fetidissima transeunt, nulla contactus maculatione inquinantur: multo magis illius, qui istum visibilem fecit, virtus nulla ministerii indignitate contingitur. Nam et Judas, cum fuerit sacrilegus atque fur (*Joan. xxiii*), quidquid egit inter apostolos pro dignitate commissum, non est reprobatum: et beneficia, per indignum data, nulla ex hoc

PATROL. CXLV.

A detrimenta senserunt, declarante hoc ipsum Domino manifestissima voce: « Sederunt, inquit, Scribæ et Pharisei super cathedram Moysi; quæ dicunt vobis, facite; quæ autem faciunt, nolite facere: dicunt enim, et non faciunt (*Matth. xxiii*). »

Quidquid ergo ad hominum provectum quilibet in Ecclesia minister pro officio suo videtur operari, hoc totum contineri implendo divinitatis effectum, ita ille, per quem Christus loquitur, Paulus affirmat: « Ego plantavi: Apollo rigavit, sed Deus incrementum dedit (*I Cor. iii*), » et paulo post idem Anastasius: « Ideo ergo et hic, cujus nomen dicimus esse reticendum: male bona ministrando, sibi tantum nocuit. Nam inviolabile sacramentum, quod per illum datum est, in aliis perfectionem suæ virtutis obtinuit. »

B Ecce vir apostolicus tanquam pro nobis staret, nostram in se causam suscepisse perpenditur, ita ut pene nihil nobis dicendum super hujus quæstionis materia videatur reliquisse. Eatur ergo et tantæ auctoritati improbe resistatur, nec sufficere censoribus novis, quod principibus **124** videbatur antiquis; ut dum discretio non tenetur, etiam pietas amittatur. Quidam namque dum sancti, plusquam sunt, videri appetunt, sic corrupta conantur abscindere, ut aggrediantur etiam, quæ sincera sunt læcerare: utque ad plausus hominum videantur in censura justitiæ districtè persistere, non verentur a pietatis tramite crudeliter aberrare.

CAPUT XXVI.

C *Quod ii etiam, quos post damnationem suam ordinavit Acacius, honoribus non priventur.*

Quid isti dicturi sunt, audiant de his quoque, quos post damnationem Acacius ordinavit, quid idem papa decreverit: non enim eos arbitror ista legisse, quod constat ab iis temerario dissonare iudicio. Audiant igitur pietatem apostolicæ sedis, et a duritia proprii emolliantur examinis. Post illa siquidem, quæ præmisimus et ista subjungit: Quod si aliquorum, inquit, in tantum se extendit curiosa suspectio, ut imaginentur prolato a papa Felice iudicio, postea ineffaciter in sacramentis, quæ Acacius usurpavit, egisse: ac proinde oportet eos metuere, qui vel in consecrationibus, vel in baptisate mysteria tradita susceperunt, ne irrita beneficia divina videantur: meminerint in hanc quoque partem similiter tractatum prævalere superiorem, quia non sine usurpatione sacerdotii adjudicati hoc egit, in quo virtutem suam obtinentibus mysteriis in hoc quoque aliis rea sibi persona non nocuit. Nam ad illum pertinuit, quod tuba Davidica ita canitur: « Verumtamen Deus conquassabit capita inimicorum suorum, verticem capilli perambulantium in delictis suis (*Psal. lxxii*). » Nam superbia semper sibi, non aliis facit ruinam. Quod universa Scripturarum sententia cœlestium testatur auctoritas, sicut etiam per Spiritum sanctum dicitur in Propheta: « Non habitabit in medio domus meæ, qui facit superbiam (*Psal. c*). » Unde cum sibi sacerdotis nomen vindicaverit, condemnatus in ipsius verticem superbiæ tumor inflictus est;

quia non populus, qui in ministeriis donum ipsius A
sistebat, exclusus est; sed anima illa, quæ peccave-
rat, iusto iudicio proprie erat obnoxia, quod ubique
numerosa Scripturarum testatur instructio.

Quid jam dicetur ad ista? Quæ adversus hæc po-
terit callere versutia, quæ veritati repugnantibus
suppetere poterunt argumenta? Ecce de una hic
persona specialiter agitur, sed universalis est causa
quæ generaliter definitur: non tamen nos tan-
quam pro hæreticis stantes, ad hoc ipsa præscribi-
mus, ut reliquas sanctorum Patrum sententias, quæ
in eos, eorumque ministerium severius vindicant,
destruamus: sed ideo plane, ut dum, quæ in priori-
bus sanctis fuerit, moderatio discretionis atten-
ditur, ab his quoque, qui nunc sunt, nequaquam per
immoderatam justitiam limes recti examinis ex- B
cedatur: ne iis etiam illud congruere videatur,
quod de quibusdam eorum similibus per Apo-
stolum dicitur: « Quia zelum Dei habent, sed non se-
eundum scientiam (Rom. x). » Qui igitur ab hæretico,
125 eodemque sedis apostolicæ auctoritate da-
mnato, promoti sunt, a sui gradus administratione
non corruunt: et qui a Simoniacis non Simoniaci
consecrati sunt, honoris accepti periculum sustine-
bunt? Dura certe sententia, et indiscreti examinis
prorsus inhumana censura: ut quos conscientia red-
dit innocuos illata redarguat poena plectendos, et in
eos severitas judicialis extendatur, quos præsumpti
piaculi temeritas non accusat. Ubi enim non est ad-
missum crimen, cur inferatur poenale supplicium?
Ubi non est reatus, cur innocens exhibeatur ut reus? C
Quod præjudiciale censeretur etiam in tribunalibus ju-
dicum, cur rectum videatur in sanctorum concilio
sacerdotum? Solent certe pii pontifices ad depositio-
nem unius cujuslibet sacerdotis ex intimis visceribus
suspirium reddere, uberibus lacrymarum rivis tri-
stia ora perfundere, cunctique astantes piæ compas-
sionis coguntur studio condolere.

Ecce nunc tota pene Christi Ecclesia ad unius
sententiæ calculum sacerdotibus destituitur, et ut
tolerabile videatur, sacerdotum populus in commune
deponitur, et risus habetur. Cur non illud saltem
reducitur ad memoriam, quod per Ezechielem divina
vox clamat, dicens: « Anima, quæ peccaverit, ipsa
moriatur: pater non portabit iniquitatem filii,
filius non portabit iniquitatem patris: justitia D
justi super eum erit, et impietas impii erit su-
per eum? » (Ezech. xviii.) Isti autem fraternæ calamita-
tis avari hoc satagunt, ad hoc enitentur, ut anima,
quæ non peccaverit, intereat: et alieni facinoris in-
nocens, poenas exsolvat. Anhelant enim, ut filii addi-
cantur iniquitatibus patrum, et justii proscribantur
criminibus impiorum, atque ut manifestius eloquar,
eos, qui Simoniaci non sunt, Simoniacorum poenis
adjudicant, et pro illorum negotiatione condemnant
qui execrabilis negotii crimen prorsus ignorant.

CAPUT XXVII.

Quod usque ad hoc tempus Simoniaca hæresis viguit.

Quis enim nesciat usque ad hujus Henrici clemen-

tissimi regis imperium, præsulatumque reverendæ
memoriæ Clementis papæ, istiusque beatissimi Leo-
nis apostolici, quo nunc videlicet præsule, sancta se
gubernari gratulatur Ecclesia, per occidentalia regna
virus Simoniacæ hæreseos lethaliter ebullisse, ita ut
quod passim fiebat licenter admissum, ultoriæ anim-
adversioni nequaquam duceretur obnoxium, et
quod erat fere omnibus consentaneum, pro regula
tenebatur, tanquam legali sanctione decretum? Quid
ergo commovit, quid peccavit, qui matrem suam
Ecclesiam, in qua nimirum ex aqua et Spiritu sancto
renatus est, simpliciter adiit, atque ubi baptismum,
illic etiam gratiam consecrationis accepit? Suum
quippe non erat, ut de consecraturum se persona dis-
putare debuerit, propterea quem apud Ecclesiam
suam præsidere in episcopali cathedra reperit, ab eo B
ad ordinem promoveri integrum duxit. Quid enim
faceret, cui et nomen dare in professione sacræ mi-
litiæ 126 necessitas imminerebat, et migrare tamen
ad alienæ diocesis episcopum non licebat? Cur non
antiqua sanctorum Patrum gesta, sive præcepta sub-
tilius pertractantur: ut dum iudicii censura depromi-
tatur, eadem semper discreti moderaminis linea te-
neatur? Nam et is qui supra, magnificus Leo, omnes
clericos ab hæreticis venientes, in iis quidem, quos
jam adepti sunt, præcepit ordinibus recipi, ad altio-
res autem gradus prohibet promoveri. Cujus de-
creti nos titulum contenti sumus hic breviter adhi-
bere, ad texturam autem mittimus, quibus vacat dif-
fusi is illic exarata perlegere: « Quod omnis, inquit
(1, q. 1, c. *Siquis hæreticæ*), cujuslibet ordinis clericus,
qui catholicam deserens, hæreticæ communioni
miscuerit se, si ad Ecclesiam reversus fuerit, in eo
gradu, quo erat, sine promotione permaneat. » Po-
namus itaque, ut Simoniaci in nullo a cæteris hære-
ticis differant, atque per schismaticam sectam si-
militer, cum eis ab ecclesiastica communione pro-
cul recedant; in sacerdotio tamen, vel cæteris gra-
dibus quicumque jam ab eis promoti sunt, Leoniano
decernuntur permanere iudicio.

CAPUT XXVIII.

Hic manifeste probatur, quia per simoniacos Spiritus
sanctus acci, itur.

Sed dicitur e diverso, ecce B. papa Gregorius cla-
mat: « Si quis, inquit (II, quæst. 1, *Quisquis*), ad Si-
moniacæ hæreseos, vel neophytorum facinus emen-
dandum officii sui consideratione vehementer non
exarserit, cum illo se non dubitet habere portionem,
a quo hoc piaculare flagitium sumpsit exordium. »
Concedimus, inquam, et a sancto viro, quod absit,
non diversa sentimus, nimirum, ut unusquisque fi-
delium ad emendandum pestis utriusque flagitium
pro viribus satagat, atque ut Simoniaci cum neophy-
tis pariter deponantur, recti examinis zelo inarde-
scat. Nos itaque non pro Simoniacis stamus, quos
nimirum damnandos esse omnis sacri eloquii testa-
tur auctoritas: sed sicut ex sanctorum Patrum mul-
timoda sanctione colligimus, gratis a Simoniacis
ordinatos, jure in suis ordinibus retinendos esse li-

here profitemur. Itaque qui Gregorium ad suæ probationis indicium devocat (GREG. *Hom. in Evang.*), Gregorianum quoque testimonium admittere reciproca vicissitudine non contemnat, et non qualecunque, sed pro ipsa re, ut dicitur, ad vivum tangat, ac litigandi terminum de cætero verbosis imponat. Denique dum in homilia quadam de Simoniacis loqueretur, adjecit: « Qui namque sunt in templo Dei hodie, qui columbas vendunt, nisi qui in Ecclesia pretium de impositione manus accipiunt, per quam videlicet impositionem Spiritus sanctus cœlitus datur? » Ecce si sancti hujus viri auctoritati fides adhibenda decernitur, non est cur disceptationis controversia ulterius protrahatur. Quid enim liquidius, quid apertius, quam quod dicitur, quia videlicet manus impositione, qui venditur Spiritus sanctus, cœlitus datur?

Atque, ut id ipsum adhuc arctius inculcaret, tardio remque sensum plenius eo, quod dicebatur, instrueret, quod manifeste præmiserat, replicare **127** non piguit, dicens: « Columba igitur venditur, quia manus impositio per quam Spiritus sanctus accipitur, ad pretium præbetur. » Si ergo per illam manus impositionem, quæ ad pretium præbetur, Spiritus sanctus accipitur; quid minus sacramenti in Simoniacis, quam in gratuito promotis sacerdotibus invenitur, nisi quia fonte, quem aliis salubriter influunt, ipsi damnabiliter irrigantur: et viperarum more, dum filios pariunt, ipsi moriuntur? Quid enim mirum, si in ministeriis spiritualibus ex malis ordinatoribus boni ministri fiant, cum et in generatione carnali non dissimile quid sæpe contingat? Certum namque est, quod videntes filii ex cæcis genitoribus prodeant, et gibberos atque debilibus integra membris soboles et proçera succedat. Plane nec virtus ordinantium eis augmento est, quæ per sinistra gradû non metuunt: nec rursus eorum pravitas illis officit, qui per lineam rectæ conversationis incedunt. Quid enim Samueli præjudicasse cognoscitur, quia Heli discipulus fuit? (*I Reg. II, 3.*) Aut quid profuit Nicolao, quia apostolica eum electio in gradum leviticæ administrationis assumpsit? Ille siquidem cum Stephano simul impositionem apostolicæ manus accepit et periit (*Act. VI*); iste in Ophni et Phinees pravitate convixit: et quia propheta Deo fidelis esset, cunctis innotuit. Unde par fuerat, ut ii, qui omnes æstuant in commune deponere, illud saltem Innocentii superius memorati, prælata moderaminis dispensatione servarent. Nam cum de his, qui ab hæreticis ordinati sunt, disputaret, post multa subjunxit, dicens: « Quoties, inquit, a populis, aut a turba peccatur, quia in omnes propter multitudinem non potest vindicari, inultum solet transiri. »

CAPUT XXIX.

Quod qui promoti fuerant a Simoniacis, miraculis coruscant.

Illud quoque, quod crebrius iterari multis referentibus audio, tacite prætereundum non duco. Quid enim quod nonnullos venerabiles viros, quos constat proculdubio a Simoniacis ad sacerdotium pro-

vectos, et usque ad obitum novimus offerendis inde sinenter sacrificiis instituisse; et nunc perspicue videmus insignibus miraculorum virtutibus coruscare? Nostra quippe ætate beati viri, videlicet, Rondaldus Camarinensis, Amitus Ramibonensis, Guido Pomposianus, Firmanus Firmensis, et quamplures alii sanctæ conversationis studio floruerunt. Super quorum videlicet veneranda cadavera ex sacerdotalis auctoritate concilii sacra altaria sunt erecta, ubi nimirum divina mysteria miraculis exigentibus offeruntur. Evidens ergo clarescit indicium ex eorum manibus sacrificium divino conspectui quam suaviter sit, et acceptum, atque per eos divina dispensatio luce clarius innotescit; quia neminem caligo alienæ perversitatis obnubilat, quem fulgor propriæ religionis et honestatis illustrat: nec reatus obruit promoventium ubi stat puritas et innocentia promotorum.

Sed dum hæc aliquando cum religiosis quibusdam **128** episcopis agerem, ecce nunc in memoriam redit quod Ubertus Ariminensis, reverendissimus videlicet et honestissimus præsul, attulit: « Æquivocus, inquit, prædecessor meus Ubertus episcopus in sacræ sedis acquirendæ commercio, teste provincia, nongentas Papiensis monetæ libras appendit, qui tamen postmodum B. Arduinum, per quem omnipotens tot Deus exhibet stupenda miracula, in presbyterum consecravit, quem cum perquisissem e vestigio, utrum beatæ memoriæ vir ab offerendo in sua incolumitate perstiterit, usque ad ultimæ decubationis articulum offerendo salutaribus hostiis sedulum insudasse respondit. » Cum igitur omnes isti quorum supra meminimus, et consecrati a Simoniacis asserantur, et tamen acceptis usque ad finem vitæ officiis permanentes, ita divino examini placuerint ut admirandis eorum meritis miranda testimonia signum perhibeant: constat procul dubio, quia promovendis coemptio non præjudicat, ubi promotus contractus venalitatis ignorat: nec distractoris in eum culpa transfunditur, qui distractionis crimine non tenetur.

Et quidem tolerabile fortassis utique videretur, si falsitatis assertio ordinem tantummodo præsentis vitæ confunderet, nisi et præterito sæculo omnem funditus spem atque materiam Christianæ pietatis auferret. Dicunt enim, quod, quæ tunc videbatur Ecclesia, domus erat simplex; quod credebatur altare, purus lapis erat; sacerdotes, et qui reliquis cernebantur ordinibus constituti, prorsus laici erant, cunctisque spiritualis sacramenti viribus alieni; quod corpus et sanguis Domini credebatur, simpliciter panis erat et vinum; terrena substantia nulli sancti Spiritus virtute suffusa. Cuncta ergo falsa ferebantur, et frivola, et a Christianæ redemptionis veritate penitus remota. Unde consequitur, ut patres nostri, sive hæc falsa fuisse cognoverunt, sive veritatem fuisse, mendacium æstimaverunt, indifferenter omnes inevitabili necessitate perierint. Quid enim prodest periculum nosse quod non datur evadere? Aut quomodo valeat quis ad fontem veritatis attingere, si per devios anfractus gestiat, licet nescius,

cberrare? Solus ergo Simon potuit fluentia restinguere, tanquam obex medius inter Deum, et homines, humanum genus a Creatoris sui consortio sepeperare? Absit, absit, ut falsus homo rescindat quod verus Deus et homo confœderat. Absit, ut omnes homines obruere, et divina beneficia valeat pervertitas humana delere.

Sed quid, quæso, dicemus de his, quos post negotiationis nefandæ commercium, per quadragenos, vel quinquagenos annos usque hodie aspiciamus pontificales infulas obsidere? Nam, ut de eorum prædecessoribus taceamus sive proximis, sive longinquis, quos idem aliunde fures exhibuit, omnes qui istis obrepentibus tunc fuerunt ordinati, vel jam sunt ex hac luce subtracti, vel caliginosæ senectutis obstaculo ab exercendis officiis sunt remoti; unde necesse est, ut in eorum diœcesibus ab his tamen clericis sacra mysteria peragantur, qui ab iis, qui adhuc vivunt, Simoniacis ordinem susceperunt. Quid ergo de iis sentiendum est? Quid fatendum? **129** Nunquidnam sub eis tot millia hominum perire credenda sunt, qui ab eisdem sacramenti gratiam non habentibus, vana sacramenti specie deluduntur? Dicendumne est populo, ut vel aliarum diœcesium sacerdotes acquirant, vel ipsi transmigrantes ab iis, qui non a Simoniacis ordinati sunt, sacramenta percipiant? Sed ecce sacri canones vehementer obsistunt, et sine forma pontificis parochiarum limitem transcendentem, a communione repellunt. His igitur quandoque consulti, quod consilium dabimus? Quibus nimirum juxta dispensatorix assertionis inertiam nec indigenæ possint mysteria sacra tradere, nec ad extraneos canonica permittatur auctoritate transire. Ad largissimæ ergo divinæ pietatis injuriam inevitabilis pereundi necessitas illis imponitur, quibus videlicet undique circumclusis nullo salutaris confugii remedio subvenitur. Verum nos diutius persequi ista postponimus, ut quæ auditui saltem pavenda sunt, intelligenda potius, quam legenda sanæ mentis iudicio relinquimus; ut paucis sobrius lector agnoscat, dogmatis hujus auctores quantæ impossibilitatis error involvat.

CAPUT XXX.

Quod rebaptizatio, et reconsecratio par crimen est.

Quia igitur, ut de reconsecrationibus loqueremur, congruenter occurrit, atque id solum huic nostræ lucubratiunculæ demum restat, super hoc etiam thémate, vel succincte nos tractare non pigeat. Plane qui sacri eloquii limen consuevit atterere, rebaptizationem et reconsecrationem sub ejusdem examinis didicit lance pensare. Sicut enim rebaptizatus Christum, quem induerat, exuisse convincitur; ita nimirum, et reconsecratus Spiritum sanctum, quem acceperat, evidenter probatur amisisse: et cum summi Verbi atque Paraleti una divinitas, eadem proculdubio credatur essentia, qui unum perdit alterum non habebit; atque ideo sicut nefarium est, si quis per iterationem baptismi Christum a se præsumat expellere: ita nihilominus execrandum,

si per reconsecrationem Spiritum sanctum non timeat abnegare.

Sed si ex decreto Felicis papæ, ubi nimirum de rebaptizatis loquitur, breve quid apponere non gravemur, illic manifeste possumus colligere quid debeamus etiam de reconsecratione sentire. Inter alia siquidem ita prosequitur (*De consecr. dist. 4, cap. Eos quos*): « Eos, inquit, quos episcopos, presbyteros, vel diaconos fuisse constiterit, et seu optantes forsitan seu coactos lavacri illius unici claruerit fecisse jacturam, et Christum, quem non solum dono regenerationis, verum etiam gratia percepti honoris induerant, exuisse, cum constet neminem ad secundam tinctionem venire potuisse, nisi se palam Christianum negaverit, et professus fuerit esse paganum, quod cum generaliter sit in omnibus execrandum, multo magis in episcopis, presbyteris et diaconibus auditu saltem dicique probatur horrendum. Sed quia idem Dominus atque Salvator clementissimus, et neminem vult perire, usque ad exitus **130** sui diem, in pœnitentia, si respiscunt, jacere conveniat. Nec orationi non modo fidelium, sed nec catechumenorum quidem omnimodis interesse, quibus communio laica in morte redhibenda est. » In quibus profecto verbis illud est solertius intuendum, quia si rebaptizatus idcirco Christum negasse dicendus est, quia post acceptum baptismum se negaverit Christianum; is etiam, qui reconsecrandus accedit, ideo Spiritum sanctum negasse convincitur, quia cum post consecrationem Spiritum sanctum se non accepisse testatur.

Reconsecratus ergo a rebaptizato nequaquam diversa damnatione dividitur, cum nimirum pari impietatis piaculo sociatur, nisi fortassis et hunc sceleratius peccare quis asserat propter hoc, quod Veritas dicit: « Quia qui peccat in Patrem, et Filium, remittitur ei; qui autem peccat in Spiritum sanctum, neque hic remittitur, neque in futuro (*Matth. xii; Luc. xii*). » Et revera si catholicorum edicta pontificum propensiori subtilitate discutimus, invenimus aliquam licentiam in rebaptizatione permissam, quam certe videmus reconsecrationi funditus denegatam (*1, quæst. 1, Quod quidam; 1, q. 1, Si qui*). Nam si quæ superius dicta sunt memoria non patiamur excidere, animadvertimus a Paulianistis, aliisque hæreticis Spiritum sanctum non habentibus, baptizatos rebaptizari regulariter oportere. Ubi tamen baptismus iterari non dicitur, quia baptismus fuisse immunda prior ablutio non videtur. Reconsecrari autem a quocunque hæreticorum genere veniant, prorsus nequeunt; quia hoc sacri canones omnino refugiunt. Quapropter satis miramur, cur tam prodigiosa quidam cæcitate vesant, ut a Simoniacis ordinatos, denuo consécrandos esse decertent. Illud siquidem promulgant super Simoniacorum ordinatione decretum, quod illis etiam absonum probatur hæreticis, qui orthodoxæ fidei ne perexiguam quidem videntur habere vestigium. Hæreticorum nempe alii rectæ fidei sunt, et in suis gradibus recipiendi, alii

recta fide carent, et in suo persistere honore non debent.

Et quoniam a Simoniacis hæreseos notam propulsare non possumus, jure quibus assignari videantur hæreticis perspicue discernamus. Aut enim rectam fidem habere dicendi sunt, sicut Novatiani; aut perfidiæ erroribus detinentur, sicut Paulianistæ, vel Ariani. Sed si rectæ fidei cum Novatianis sunt, sicut a Novatianis venientes in suis præcipiuntur honoribus recipi, ita etiam ab his ordinari non debent ab injuncti gradus officio removeri. Quod si cum Arjanis, sive Paulianistis perfidiæ involvuntur erroribus sicut ab illis egressi reconsecrari nullatenus permittuntur, quod nimirum Innocentio papa omnimodis prohibente, paulo ante didicimus; sic etiam isti, qui a Simoniacis sunt promoti, nulla possunt ratione denuo consecrari. Restat igitur, ut sive recte credant, sive recte non credant, denuo consecrari non debeant. Necesse est itaque secundum ea quæ dicta sunt, ut a Simoniacis ordinati, aut catholice dicantur credere, et in suis debeant officiis permanere; aut perfidiæ convincantur obnoxii, et sic quod acceptum est perdant. Verum quis nesciat, eos non solum in orthodoxæ fidei soliditate persistere, sed plerosque eorum insuper, **131** ut revera catholicos per omnia viros sanctæ conversationis studio, cunctarumque virtutum honestate florere? Consequitur igitur, ut in acceptis honoribus jure permaneant, in quibus nimirum cum integritate fidei et conversatio sancta concordat. Abjiciatur ergo blasphema temeritas, ausus illicitus reprimatur, et qui arguunt Christum rebaptizatos exuere, exsecrentur etiam reconsecratos pari Spiritum sanctum impietate negare.

CAPUT XXXI.

Quod sicut rebaptizari, ita et denuo consecrari quisque non potest.

Age igitur, qui astruunt quomodolibet consecratos secundam manus impositionem posse suscipere, non sua contenti, canonicæ auctoritatis id studeant testimoniis approbare. Dicant itaque qui sanctorum Patrum ista præsumserint, qui saltem præsumenda dictaverint? Et cum ad probationis indicium authentici veterum defecerint apices, necessarios semetipsos novi dogmatis fateantur auctores. Quod nimirum cum sanctione doctorum nusquam reperitur esse præceptum, invenitur etiam ultro prohibitum. Nam beatissimus papa Gregorius Joanni episcopo Ravenatis Ecclesiæ, sicut neminem rebaptizari, ita etiam nec ipsum denuo consecrari posse, his asseruit verbis (*Regist. lib. II epist. cap. 32*): « Illud autem, inquit, quod dicitis, ut is qui ordinatus est iterum ordinetur, valde ridiculum est, et ab ingenii vestri consideratione videtur extraneum, nisi forte quod illud exemplum ad medium deducitur, de quo et ille judicatus est, qui tale aliquid fecisse perhibetur. Absit autem a fraternitate vestra sic sapere. Sicut autem baptizatus semel, iterum baptizari non debet, ita consecratus semel in eodem ordine non valet iterum consecrari. »

His itaque verbis evidenter ostenditur, quia sicut in rebaptizatione Christus exuitur, ita et in reconsecratione Spiritus sancti gratia qui male proventus est, evacuatur. Quid enim sacrilega illa consecratio nisi duplex est depositio? Qua nimirum, dum unus execrabiliter consecratur, uterque jure deponitur. Unde non immerito in canonibus apostolorum legitur (*Distin. 68, cap. Sicut semel*): « Si quis episcopus, aut presbyter, aut diaconus secundam manus impositionem acceperit ab aliquo, deponatur et ipse, et qui eum ordinare tentaverit. Nam eos, qui ab hujusmodi baptizati fuerint, vel ordinati, neque fideles, neque clericos esse possibile est. » Quod si quisquam objecerit, post depositionem reconciliatum fuisse Formosum, Romanæ videlicet sedis episcopum, noverrit plurimos sacerdotum reconciliatos quidem fuisse, qui tamen nusquam leguntur in idipsum denuo consecrati. Aliud est enim quemlibet per synodalem sententiam in amissi ordinis jura restitui; aliud per consecrationis mysterium, quod iterari non potest, Spiritus sancti gratiam promereri: præsertim cum in eo, qui deponitur, quanquam dignitatis utendæ perdat extrinsecus privilegium, manet tamen nihilominus semel adepti ordinis sacramentum; sicut etiam manente in se sacramento **132** regenerationis, excommunicatur reus cujuslibet criminis, nec caret eodem sacramento, etiam si nunquam reconcilietur Deo.

CAPUT XXXII.

Quod falsum sit, ut quilibet a Simoniaco consecratus, a laico nihil differat.

Sed de reconsecrationis impietate, licet nos plura dixerimus, ne tamen res in dubium pendeat, si et gestorum quoque auctoritas non accedat, de ecclesiastica historia (*EUSEB. lib. X, c. 15*) præbeamus exemplum, ut nonnihil videatur, ut dicitur, quorumlibet consecratio sacerdotum. Nam ut eadem hæc verba ponantur: Tempore quo apud Alexandriam Petri martyris diem Alexander episcopus agebat, cum post expleta solemnia conventuros ad convivium suum clericos exspectaret, in loco mari vicino videt eminens puerorum cœtum super oram maris ludum imitantium, ut fieri solet, episcopum atque ea quæ in Ecclesiis geri mos est. Sed cum intentu diutius pueros inspectaret, videt ab his geri quædam etiam secretiora et mystica. Perturbatus illico vocari ad se clericos jubet, atque eis quid eminens ipse videret ostendit. Tum abire eos, et comprehensos ad se perducere omnes pueros imperat. Cumque adessent, quis eis ludus, et quid egissent, vel quomodo percunctatur. Illi, ut tales habet ætas, pavidi negare primo, dein rem gestam per ordinem pandunt, et baptizatos a se esse quosdam catechumenos confitentur per Athanasium, qui ludi illius puerulus episcopus fuerat simulatus. Tum ille diligenter inquirens ab his qui baptizati dicebantur, quid interrogati fuerint, quidve responderint, simul et ab eo, qui interrogaverat; ubi videt secundum religionis nostræ ritum cuncta constare, collocutus cum concilio clericorum, statuisse traditur illis, quibus, in-

tegris interrogationibus, et responsionibus, aqua A fuerat infusa, iterari baptismum non debere, sed adimpleri ea quæ a sacerdotibus mos est; Athanasium vero atque eos, quos ludus ille vel presbyteros habere visus fuerat, vel ministros, convocatis parentibus, sub Dei obtestatione tradidit Ecclesiæ nutriendos, et reliqua, quibus videlicet narratur Athanasius revera episcopus factus, sicut a puero fuerat simulatus. Quod nimirum antiquitatis exemplum adversus eos adhibere curavimus, qui consecrationem a Simoniacis factam nihil esse penitus asserunt, atque ab illis ordinatos, nihil a laicis distare contendunt. Si enim pro ludum illud, quo videlicet pueri presbyteros se simulaverant, vel ministros, tanti est habitum, ut eos episcopus sub Dei obtestatione parentibus suis traderet Ecclesiæ nutriendos, nec integrum B arbitratum sit eos etiam in sæculari ordine permanere, qui se per adumbratæ simulationis speciem confixerant clericos exstitisse; ut illi perhibentur a laicis non distare, quos constat a quibuscunque consecrationis mysterium juxta morem ecclesiasticum percepisse? Sed illos a laicis sola simulatio segregat, quo pactos istos, qui revera omnia regulariter acceperunt, ab eis nihil differre, falsa hominum **133** vanitas jactat? « Quæcunque enim, ut ait Apostolus, scripta sunt, ad nostram doctrinam scripta sunt (Rom. xv). » Nam et in Moralibus suis, si recte teneo, beatus reperitur dixisse Gregorius, inter duo pericula Simoniacum constitutum, ut videlicet, sive gregem commissum deserat, sive in male accepto honore permaneat, peccati laqueos evadat: nec utramlibet rem expresse definiens, tantummodo ubi videtur facilior casus, asserit quantocius enarrandum.

Si itaque Simoniacus, ut dicitur, laicus est, in quo, quæso, inquit, delinquit, si sacerdotalis dignitatis officium deserit? Si sacerdotii sacramentum utcunque non habet, ut quid a pastoralis ministerio cum culpa dividitur, cui debitor per sacramenti vinculum non tenetur? Sed dicite mihi, fratres, cum pace vestra loquar: si Simoniaci, vel ab eis ordinati, a laicis, ut asseritis, nihil differunt, quid est, quod sacri canones Simoniacos in synodali concilio deponendos esse decernunt? Nunquid si laicus sacerdotale jus usurpasse convincitur, D synodali eget causa conventu, ut ille solemniter deponatur? Nunquid non satis erit, si privata qualibet districtione corripitur, ut vel simplicibus verbis a præsumpta temeritate frangatur? Nunquid post depositionem Simoniacus remedium poenitentiae per manus impositionem suscipere, sæcularem militiam bajulare, conjugem ducere, negotiorum commerciis tuto poterit inservire? Nam si exercitium perdunt, sacramentum tamen ordinationis amittere nequeunt. Itaque cum hæc omnia necessario censeatis Simoniacis non posse congruere, quæ tamen non negatis quibuslibet laicis convenire; fateamini necesse est, alterutra a semetipsis varietate differre, quibus perspicue videtis diversa competere.

CAPUT XXXIII.

Quid Innocentius de reconsecratione censeat.

Videamus etiam quid jam memoratus Innocentius papa, licet in transitu, sentire de reconsecratione signaverit. Ait enim in decreto, quod Nahisitano scribit episcopo: Superiori tempore, si tamen recte recordor, memini tam ad dilectionem tuam, quam ad fratres et coepiscopos nostros, Rufum et cæteros, hujusmodi litteras de clericis Nahisensibus transmisisse, his videlicet, qui se ante damnationem Bonosi, asserunt ab eodem tam presbyteros, quam diaconos ordinatos, ut si relicto atque damnato ejus errore, vellent Ecclesiæ copulari, libenter reciperentur, ne forte qui essent digni recuperandæ salutis in eodem errore deperirent. Verum nunc in Ravennati urbe mihi constituto, propter Romani populi necessitates creberrimas, Germanius qui se esse asserit presbyterum, atque Lupensius qui se diaconum dicit, multorum talium quasi legationem susceptam præce fusa dolores proprios exprimere gestiverunt, asserentes se quidem Ecclesias in dilectionis tuæ constitutas parochias retinere; sed tuam communionem non potuisse mereri, ea videlicet ratione, quia Rusticus quidam nomine, iterata ordinatione **134** presbyterium suscepisset, et non levi impedimento sit, dum aut illi dolent hujusmodi hominem in Ecclesia retineri, aut ille sic peccare debere in alios arbitratur, quemadmodum in se agnoscit esse peccatum.

Ecce hic manifestè agnoscitur, quam habuerit Innocentius de reconsecratione sententiam, cum illos satageat in sui episcopi communionem restitui, qui zelo justitiæ dolebant reconsecratum hominem in Ecclesia retineri: illum perhibet arbitrari, quia sicut episcopus peccare deberet in alios, quemadmodum et in se peccaverat, qui eum denuo consecraret, familiari quippe reproborum studio, ejusdem damnationis laqueo, et alios conabatur innectere, quo semetipsum primus non timuerat irretire. Unde illi non immerito arbitrabantur hujusmodi tanquam damnabilem prorsus hæreticum de Ecclesia repellendum, qui, et sibi non parceret, et aliis periculum provideret.

Ne quis autem nos involuti voluminis arguat, dum admisceri his prolixiora canonum fortassis exempla conqueritur, hanc noverit procul dubio causam; quia nimirum hos cum quibus agimus, ad inspiciendos sacros canones sæpissime suadendo, vel exhortando compellere non valemus; atque idcirco hic apponendas sanctorum Patrum sententias dignum ducimus, ut vel excerptas delicatis ac teneris eorum oculis opponamus; quatenus dum, quod sentimus in his, quæ a nobis sunt prolata, considerant, auctoritati etiam, cui innitimur, cedant. Sed ut omnia illis constet provenire confusa, hoc etiam adversus canones agunt, quia cunctos simul gradus in reconsecratione suscipiunt. Unde cum de quodam mihi noto, qui nuper consecratus fuerat, comperissem, fateor, exhorruui facinus. Quid plura? Tan-

dem conveni hominem. Nunquid, inquam, jam in te A erat aliquid ex his gradibus, quos nuper ab episcopo suscepisti? Nihil prorsus, ait; ut quid enim acciperem, si me habere constaret? Et adjeci: Ergo a laico nihil distabas, imo laicus prorsus eras. Etiam, inquit, purus profecto laicus, ut puta, qui de clerico nihil habuerim. Sed si laicus, inquam, ipso die quo laicus est, ad sacerdotii jura proruperit, tuo quoque judicio sit neophytus, ac perinde procul dubio deponendus. Ad hæc ille confusus erubuit, et conclusionis necessitatem, quia labefactare non potuit, tacendo firmavit. Illud quoque non levioris videtur esse vesaniæ, quia reconsecratores novi præfixa canonibus jejunia curant, non Sabbata conferendis sacris officiis dedicata conservant; sed quocumque mense, vel feria munus inordinatæ ordina-

B tionis indifferenter usurpant, tanquam prima consecratio hanc secundæ consecrationis licentiam præbeat; ut confusis ordinibus, utpote simul datis, etiam temporum statuta confundat: et hoc in reconsecratione sit licitum, quod ipsi etiam in consecratione omnimodis testantur absurdum.

135 CAPUT XXXIV.

Episcopus alloquitur, ut per eos summæ sedi discretio suggeratur.

Unde, quæso vos, o pii pontifices, adversus impium dogma divino sancti zeli fervore concurrite, et emergenti nunc primum novæ hæresi unanimiter obviate. « Obstruatur os iniqua loquentium, » et peccatorum manus apostolicæ fidei non quatiat fundamentum. Servetur ecclesiastica in sua puritate doctrina, nec eam vexare permittatur terrena sapientium turbulenta versutia. Surgit inimicus noctu per agrum Christi zizania conspergere; vos in die, quo ambulatis, sanæ doctrinæ sarculo male sata radicitus extirpate (*Matth. xiii*). Noctu Allophyli puteos ruderibus implent; in die Isaac evacuare festinet (*Gen. xxvi*). Sacrarium Christi nocturnus far tentat irrumpere; excitetur lingua canum ejus salubriter oblatrare. Quod si ex vestro fortassis ordine quisquam prodeat, qui dogmatizare tam nefanda præsumat; tanto illum durius debetis arguere, quanto et is, qui Ecclesiæ tutor esse debuerat, eam nititur oppugnare.

Suggeste igitur domino nostro papæ beatissimo, quatenus sic in reos vigorem ecclesiasticæ severitatis extendat, ut juxta indiscretorum hominum vota, innocentes quosque eadem sententia non involvat. Videtur enim luxuriare judicium; quod in filiorum necem pro paterno fuerit crimine promulgatum, et Simoniacos quidem, ut jam cœperat, divinis animatus viribus, destruat; sed non eotenus, ut eorum ordinationem immoderato quorundam judicio subiacere permittat. Imo qui vice Petri claves tenet Ecclesiæ (*Matth. xiii*), ipse potissimum adversus novum dogma consurgat, et introductores pravitatis dignæ sententiæ jaculatio confodiat: et qui clavum sagenæ regit, quæ piscatoribus est commissa, malos pisces a bonis studeat sub hac dispensatione secer-

nere, ut cum eis simul etiam bonos non adjiciat reprobare. Dicat ergo hominibus indiscretis, quod paterfamilias dixisse legitur servis: « Ne forte, inquit, colligentes zizania, eradicetis simul cum eis et triticum (*Ibid.*). » Nimirum ut sic postmodum zizania ad comburendum in fasciculum colligantur, quatenus triticum in horreum congregetur. Nunquid enim beatus apostolus cum Ananiam et Sapphiram (*Act. v*) dignæ animadversionis sententia perculit, in filios quoque, vel necessarios ulciscendum esse decrevit? In ipsum quoque Simonem vibrata sententia, non in eos usque pertransiit, qui aliquid veritatis ab eo potuerunt fortassis exsculpere; nam cum dicitur: « Pecunia tua tecum sit in perditionem (*Act. 1*), » pecunia cum negotiatore percutitur: at ubi deest pecunia, percussio non timetur. Et vos itaque, venerabiles Patres, cum beatissimo summo pontifice, sic cuncta sub discreti examinis æquitate disponite, ut traditam tanti doctoris regulam in vestra quoque videamini censura servare, quatenus in Ecclesiæ corpore sic ferrum, quæ corrupta sunt, sentiant: ut tamen in proprii vigoris robore sincera quæque permaneant; sic plectibiles puniantur excessus, ut dum reatum 136 severitas legalis persequitur, sua innocentiae immunitas reservetur; sic arbor vitiosa securibus sit obnoxia, ut plantæ ab illa transpositæ, in sui viroris gratia radicitus coalescant.

CAPUT XXXV.

Quid de his, qui gratis a Simoniacis sunt promoti, tandem Leo papa statuerit.

C Verumtamen et hoc otiosum esse non credimus, si quid super hoc negotio idem venerabilis Leo papa statuerit, exponamus. Nam cum omnes Simoniacorum ordinationes synodalis vigoris auctoritate cassasset, protinus a Romanorum multitudine sacerdotum magnæ seditionis tumultus exortus est, ita ut non solum ab ipsis, sed a plerisque diceretur episcopis, omnes pene basilicas sacerdotalibus officiis destitutas, et præcipue missarum solemniam ad subversionem Christianæ religionis et desperationem omnium circumquaque fidelium funditus omittenda. Quid plura? Post longa sane disceptationum hinc inde volumina, tandem suggestum est, reverendæ memoriæ nuper ejusdem sedis episcopum decrevisse Clementem: Ut quicumque a Simoniacis consecratus esset, in ipso ordinationis suæ tempore non ignorans Simoniacum cui se obtulerat promovendum, quadraginta nunc dierum poenitentiam ageret, et sic in accepti ordinis officio ministraret. Quam nimirum sententiam protinus venerabilis Leo ratam percensuit, et sub hujusmodi poenitentia omnes in acceptis officiis de cætero perseverare mandavit. Nam et nonnullos hodieque conspicitis, qui dum a talibus per diversos gradus fuerant ordinati, ab eodem summo pontifice ad episcopatus apicem sunt proveci. Nec id perperam, quia cum canonica decernat auctoritas (1, quæst. 4, *Si quis episcopus*): « Ut quicumque per pecuniam sacram obtinuerit dignitatem, dejiciatur ipse, et ordinator ejus; » patet procul dubio, quia

simoniace ordinatum, ordinatoremque condemnans, hic protinus iudicii metam fixit : nec sententiæ calculum in eum quoque, qui ab huiusmodi promoveri potuisset, extendit. Nam si canonis huius auctor proVectum quemlibet a Simoniaco dejiciendum duceret, ipsum ordinatoremque illius notans, consequenter etiam de his, qui ab eo promoveri poterant, non taceret ut nimirum diceret : Dejiçiat^{ur} ipse et ordinator ejus, ac præsto subjungeret : « Et quicumque fuerit ordinatus ab eo; » quod profecto quia non dixit, nec nobis etiam sentiendum esse signavit.

CAPUT XXXVI.

Ubi imperator Henricus gloria dignæ laudis attollitur.

Præterea dum venerabilis papæ gesta recolimus, consequenter ratio suadet ut ad considerandum quoque magni huius Henrici regis insigne præconium animum transferamus. Post Deum scilicet ipse nos ex insatiabilis ore draconis eripuit, ipse Simoniacæ hæreseos ut **137** revera multiplicis hydræ omnia capita divinæ virtutis mucrone truncavit. Qui videlicet ad Christi gloriam non immerito potest dicere : Quotquot ante me venerunt, fures fuerunt et latrones. Nam usque ad sui tempus imperii sacerdotum falsitatis inexplebiles, ut ita fatear, Babylonico Beli præbebant impensas : at postquam hic, auctore Deo, paternum obtinuit principatum, draconteis mox faucibus offam pius iniecit, et sic immanem bestiam, quasi Daniel alter exstinxit. Per picem namque, quæ ardet et stringit, non immerito potest amor pecuniæ designari. Qui videlicet sic in camino avari pectoris æstuat, ut ab impendendæ misericordiæ, piæque compassionis largitate constringat. Quid est igitur offam picis in draconis ora projicere, nisi manifeste cum Petro dicere : « Pecunia tua tecum sit in perditionem? » (*Act. viii.*) Quod profecto princeps iste tunc veraciter protulit, cum cathedras distrahentium columbas evertit (*Matth. xxi*), cum trapezitas expulit, cum in templo Dei fieri venale commercium recusavit. Nec illud etiam ab hac significatione discrepare videtur, quod Daniel cum pice etiam adipem, et pilos admiscuisse, describitur. Quid enim per adipem nisi carnis accipimus voluptatem? Quid per pilos, qui corporibus animalium extra sunt, nisi exterior substantia designatur?

Cum pice ergo rex adipem, pilosque commiscuit, et sic draconem rupit, quia Simoniacum virus omnino detestans, non solum avaritiæ non succubuit, sed ad nullas carnis illecebras, vel exterioris lucri quæstum in dispensanda prorsus ecclesiastica dignitate quæsivit. Ut jam perempto draconi de cælo projecto, et in abyso per angelum catena ligato (qui nimirum ante cum Michaele pugnaverant, qui tertiam stellarum partem post se traxerat (*Apoc. xii*) cum Isaia plausibiliter insultemus : « O Lucifer, qui mane oriebaris, quomodo cecidisti de cælo, corruisti in terram, qui vulnerabas gentes? » (*Isa. xvi.*) Usque ad huius sane tempus Augusti cuncta canonum decreta, quæ super huiusmodi peste

A fuerant a Patribus edita, de multorum memoria longa jam videbantur oblivione deleta. Sed hic tanquam olim insignis ille Josias, mox ut librum legis Domini reperit, vestimenta scidit, condoluit; aras subruit, idola abominanda dejecit, omnesque priorum regum sacrilegas superstitiones evertit (*IV Reg. xxiii*). Et quoniam ipse anteriorum tenere regulam noluit, ut æterni Regis præcepta servaret, hoc sibi non ingrata divina dispensatio contulit, quod plerisque decessoribus suis eatenus non concessit; ut videlicet ad ejus nutum sancta Romana Ecclesia nunc ordinetur, ac præter ejus auctoritatem apostolicæ sedi nemo prorsus eligat sacerdotem. Plane si David propter Philisthæi Goliath stragem, regis filiam in sponsalium sibi scederare promeruit (*I Reg. xvii*); quid mirum si et imperator iste sanctam Ecclesiam, quæ nimirum summi Regis est filia, Simoni hæresiarchæ, qui veraciter exprobrat aciem Dei viventis, victor accepit?

Atque ut David ex aliqua parte non immerito comparetur, ille aquam de cisterna Bethlehemitica, quæ inter hostiles habebatur cuneos, concupivit; sed cum ab obsequentibus militibus fuisset oblata, libere nolens, effudit. **138** Unde mox scriptum est : « Libavit eam Domino (*II Reg. xxiii*). » Si igitur in Dei sacrificium versa est aqua contempta, quam pretiosius Deo munus fuisse credendum est, pecunia recusata. Ille nimirum aquam fundendo libavit; iste nihilominus suave Deo sacrificium obtulit, dum non aquam, sed aurum pro ejus amore contempsit. Et quia non defuerunt, qui regalibus solis præditi, commissum regimen administrare se posse diffiderent, si Ecclesiarum venalitatibus publica æraria non auferent; ecce omnipotens Deus, in cuius manu est victoria triumphantium, sceptrum regnantium, absque huius acquisitionis inhonestæ stipendiis, fidei famulo suo plerasque nationes exterarum subdidit, tyrannicam adversantium feritatem sub ejus ditione perdomuit, superbiorumque hostium tumensium sibi colla substravit; barbaras debellare per circuitum gentes, et rebelles infideliter subjectorum dedit calcare cervices. Ut liquido pateat, quia victoria de cælo est, et non probatur ex donativis pendere pecuniæ, sed ex supernæ gratiæ descendere largitate.

D Videtur itaque imperator iste Constantino Cæsari adversus catholicæ hostes Ecclesiæ non supparem obtinuisse victoriam. Ille nimirum Arianae sectæ dogma orthodoxæ fidei armis attrivit; iste Simoniacæ hæreseos pestes avaritiæ calcando delevit. Ille fidei propugnator obstitit ne Arius unitatem scinderet; hic concupiscentiæ triumphator occurrit ne Simon in Ecclesia pestilentia cathedram possideret. Desudent alii triumphos regum stylo historiæ texere; insignes bellorum titulos, et eorum fortia gesta præconiis exquisitæ laudis efferre; nihi videtur victoria ista, quam supra meminimus, longe nobilior, et incomparabiliter gloriosior : ubi nimirum non humanus sanguis effunditur, non militum mul-

titudo minuitur, sed omnis Ecclesia catholica per Romani fines imperii circumquaque diffusa de vinculis antiquæ damnationis velut ex horrendo ac profundissimo carcere liberatur; ut per Augustum divinitus erepta, libera Deo possit voce cantare: « Dirupisti, inquit, Domine, vincula mea, tibi sacrificabo hostiam laudis (*Psal. cxxv*). »

CAPUT XXXVII.

Invehitur scriptor in Simoniacos.

Queror adversum vos, Simoniaci, qui gravem nobis elucubrationis hujus molestiam intulistis. Et quidem nostra defendimus, sed ita duntaxat, ut vos perpetuo condemnemus; sic ea, quæ per vos aguntur, admittimus, ut vos abominabiles, omniumque perditorum extremis dignos suppliciis arbitremur. Nimirum Judas Dominum purum hominem credens, vendidit (*Matth. xxvii*); sed mox pretium sanguinis, digna luiturus, abjecit. Vos autem nihil de divinitate sancti Spiritus ambigentes, commercium illi venalitatatis ascribitis, et perpetrati sacrilegii commodum possidetis; quique fueratis ultione plectendi, scelera commissa lucrâmini. Quibus ergo vos merito comparaverim, qui divina munerâ, non vobis, sed aliis habetis; et quæ illis ad salutis proveniunt cumulum, **139** vobis in judicium perditionemque vertuntur. Judæis plane vos similes video, qui medullitus divinæ legis ignari, Christi fidelibus per orbem ubique facti sunt scriniarii. Apum quoque formam propemodum tenere videmini, quæ dum obdulcandis faucibus hominum elaborata mella transmittunt, ipsæ mox perituræ famis inopia contabescunt.

Denique perpendite, infelices et miseri, quam immanissimo perditionis barathro sitis immersi, quorum non solum mala, mala sunt; sed ipsa etiam bona a vobis facta sunt mala: quibus nimirum benedictio in maledictionem, charismata in hæresim, sacramenta in sacrilegium, honor in contumeliam, profectio versa est in ruinam. Huc accedit, quia et de tot animabus estis reddendæ rationi obnoxii, quod nunc videmini fidelibus esse prælati. Affluite nunc divitiis, constipamini tumescentes obsequentium cuneis, prope est, ut videatis omnes angelorum exercitus adversum vos vehementer iratos, apostolos, martyres, omniumque sanctorum agmina contra vos terribiliter insurgere, et in damnationis vestræ sententiam concordî simul ac parili judicio convenire. Illum quippe habetis offensum, atque ideo consequenter infestum, cujus offensio neque hic remittitur, neque in futuro. Immanitate porro cruenti, ac sceleratissimi criminis vestri adulteros vincitis, homicidas excéditis, raptores, sacrilegos, incestos, parricidas atque omnium pene reorum flagitia superatis. Adhuc parum est: nam si res digna, ut est, existimatione perpenditur, ipsa Judaica perfidia, omnisque prorsus hæretica pravitas vestris excessibus non æquatur. Orta est vobis nox in meridie, tempestas in serenitate, fit vobis cælum ferreum, et terra ænea; quia et ad superna mole nequi-

titæ non assurgitis, et inter homines, quod conscientia teste commissum est, non celatis.

Sane si nunc etiam, sicut Patrum testatur auctoritas (I, q. 1, *Quicumque*), benedictio vobis in maledictionem vertitur, cum benedici sacerdotis ore videmini; quid vobis tunc fiet, cum ipsa vox divina vos maledictos appellat, et reprobât; et a conspectu suo vos judicis furor abjicit, et tortoribus tradit? Tunc profecto discetis, quanti constet transacti honoris amara coemptio, cum jam necesse erit, ut vos tartarus infinite patens absorbeat, et gehennæ crudelis olla concludat. Tunc ossa vestra medullis pinguibus irrigata, crepitans stridensque flamma depascet; tunc edax incendium velut eructans de clibano per ora vobis, per oculos, per aures, et nares vaporibus eructare non desinet. Sic, sic dignum erit jam, ut cum illo duce vestro, hæresiarcha videlicet Simone, participium sortiamini: et quibus non suffecerat paradus gratis a Christo promissus, satisfaciât infernus a diabolo pecuniâ comparatus. Quanquam et ipso vestri erroris auctore, et pestilentis cathedræ præside vos non incongrue damnabiliores intelligam: ut eum videlicet digne præcedatis in pœna, quem nequiter excessistis in culpa. Ille siquidem cœleste munus duntaxat emere voluit, sed voti compos ad effectum fulminandæ concupiscentiæ non pervenit; vos autem et voluistis **140** et confecistis; accessistis, et irrepsistis. Structa est fabrica, prodiit et moneta. Ille denique dum se Deum simulat, canis ostenditur; dum elevatur, obruitur; dum scandere cælum videtur, in tartarum labitur. Consequenter et vos dum petitis alta, corruitis; dum æquales videri cæteris hominibus contenti non estis, divino simul et humano despecti judicio, ad immundorum canum similitudinem festinatis. Verum nos nugas terimus, si ossa arida ad vitam reducere corripiendo, quasi vaticinando tentemus; solummodo orandum est, ut honore deposito, carnes nervosque reinduant, et sic per afflatum sancti Spiritus denuo reviviscant. Sed jam emenso pelago, clavum stringentes, vela submittimus; quia duce Christo littus aspicientes, portui propinquamus.

CAPUT XXXVIII.

Ubi in Ravennatem pontificem peracti operis summa concluditur.

Postremo ad te, Heinrice venerabilis pater, redeo, et a quo cœpi, jam in ipsius opusculi calce recurro: non hic, quæso, elucubratae dictionis phalerata discutiat urbanitas, non accuratæ dicacitatis acrimonia requiratur, sed rudis simplicitas, et sermo pauperculus, qui vix queat explicare quod sentit. Proposui enim serias quasdam, ac necessarias res fratrum meorum cordibus magis utiliter quam lüculenter exponere, nec verborum inanum lenociniis aurium illecebris deservire. Non enim ignoratis quia vivacitatem sententiarum sermo ex industria cultus evacuat, et dictorum vim splendor elaboratus enervat. Illi sane grandiloquis et truti-

natis verbis inserviant, qui favorabiles plausus hominum aucupari delenificæ locutionis amœna quadam venustate desudant. Nos autem, qui nudis pedibus ire præcipimur, cothurnati scribere non debemus; quibus censura taciturnitatis indicitur, luxuriantis eloquentiæ laciniosa prolixitas congruere non videtur. Quapropter, charissime, hæc rustica, et rudi stylo composita tuis manibus offero, tanquam videlicet vilia poma; quia tamen rus meliora non attulit, ne despicias, quæso. Plane quia, ut ita loquar, unde genus duxi (6), summum conscendis honorem, te potissimum elegi, cui hoc munusculum traderem, et ut revera proprio pastori perexilis ovicula fructum non ventris, sed mentis afferrem.

Novi denique, quia Ecclesia vestra ad instar apostolici senatus non tam numeroso, quam venerando ac mystico sanctorum episcoporum pollet ornata collegio; quorum videlicet studio ita rectam apostolicæ traditionis lineam servat, sic in puritate sincerissimæ fidei immobiliter perseverat, ut omni hæretica pravitate remota, novam illam, quæ sub apostolis fuerat, hodieque representet Ecclesiam, sive etiam sedem fidei ipsam videatur germinare Nicæam. Ex his itaque, quos visum fuerit, sanctitas vestra consciscat, et cum eis simul hoc opus utcumque catholice fidei sanæque doctrinæ congruat, solerter indaget, prudenter examinet. Quod si liber hic venialiter reprehensibilis **141** invenitur, vestra eum prudentia corrigat, et sic etiam beatissimo papæ, si per vos transierit, ut fama dispersit, ostendat; ut quod ex opificis inepta compositione despicitur, tanti laboris obsequio commendetur. At si, quod non credimus, sic lituræ usquequaque videatur obnoxius, ut corrigi nequeat, antequam in publicam notitiam proferatur, edax eum flamma consumat. Ut illud hic non incongrue possit aptari, habetis Aaron, et Hur vobiscum, si quid natum fuerit quæstionis, referetis ad eos. Non enim mihi pudoris est oblitterare quod scribo, dum non erubescam libere confiteri quod credo; ut qui notat elinguem, possit compensare fidelem.

S t nomen Domini benedictum.

CAPUT XXXIX.

Superiori Opusculo superadditum.

Libellum hunc ego rudis et imperitus sub quadam scrupulosæ ambiguitatis suspensione descripsi, atque ut in calce conspicitur, auctoritatis apostolicæ. Tempore autem Nicolai (7) venerabilis papæ, rursus hæc quæstio mota est, ac diutius ventilata; verum post plurimos certaminum fluctus, post nutantium denique quæstionum perplexa ac sinuosa volumina, ad hunc tandem judicialis sententiæ limitem res expedita pervenit; ut hactenus a Simoniacis gratuito consecrati, in adeptæ dignitatis honore persisterent; necdum vero promoti, ab illis ad ordinem provehi de cætero licentiam non haberent. Hac scilicet consideratione servata, ut nec pro severitate

sententiæ totus simul ecclesiasticus ordo corrueret; nec pro remissione clementiæ Simoniaca pestis in conferendis honorum gradibus vim roboris obtineret, dispensatorio quodam jure; utque est in præteritis ratum, de futuris sit omnino prohibitum. Nos itaque non proprias allegationes pervicaciter astruentes, sed synodalibus decretis humiliter obtemperantes, apostolicæ sedis edictum, vel quod jam promulgatum est, sequimur; vel si quid adhuc elimatius atque salubrius in posterum statuendum est, obedientiam profiteamur. Ut sicut a beatis apostolis Evangelio coruscante, nascentis fidei rudimenta percepimus; ita deinceps ab apostolicis viris traditam omnem vivendi, vel sentiendi regulam teneamus.

Porro autem Ravennas ille episcopus, cui libellus hic principio missus est, quia nuper promotus, atque ideo mihi erat incognitus, Scripturarum habere scientiam putabatur; sed quoniam ab eo super hac quæstione ne tenuem quidem scintillam solutionis exsculpere potui, auctoritate sedis apostolicæ me contentum esse decrevi: ut quid ei synodalis fuerit censura præfixum, hoc mihi procul dubio sit authenticum, hoc certe canonicæ videatur auctoritatis vigore subnixum.

142 SCHOLIA.

« Cæterum et ipse pontifex delinquentes, cum causa dictaverit, forensi lege coerceat; et rex cum suis episcopis super animarum statu prolata sacrorum canonum auctoritate decernat (Ant. Flor. Chron. p. III, tit. 20, cap. 7, paragr. 1.) » Hoc in loco in manuscriptis codicibus librariorum procul dubio oscitantia mendum irrepsisse omnino credendum est. Quandoquidem cum sancti doctoris sententia esset, cum summi pontificis, tum regis vel imperatoris munus circa populorum regimen ostendere, non est putandum, ea quæ sunt pontificis attribuere regi voluisse; cum ambæ potestates jure divino ab invicem sint distinctæ, ut patet ex c. Duo sunt, et distinct. 93, cap. Si imperator, et cap. Solitæ, de majoritat. et obediens. Quamobrem ubi in textu Damiani dicitur, et rex cum suis episcopis, etc., necessario legendum est: (et pontifex cum suis episcopis,) ut cuius constare potest antecedentia cum subsequentibus accurate conferenti. Sed et textum modo allatum (ut aliquid amplius hic dicamus) corruptum fuisse ex eo potissimum apparet, quod idem ipse Damianus postquam ea protulisset verba, de Romano pontifice statim subiecit: Ille tanquam parens paterno semper jure præemineat; iste velut unicus ac singularis filius in amoris illius amplexibus requiescat.

« Nisi enim certa fides haberet, cum baptismo Dominum simul et sacerdotium suscepisse, » etc. Quoniam certissimum est sacerdotium Christo, ut homini convenire, et illi omnia dona, et charismata in instanti unionis hypostaticæ collata fuisse, non potest sustineri, quod Damianus hoc loco refert Christum in baptismo sacerdotem factum fuisse, nisi forte intelligere voluerit, Christi sacerdotium non quidem in baptismo collatum, sed aliquo modo manifestari cœpisse; sicut theologi verba illa interpretantur: (Et Jesus proficiebat sapientia, et ætate, et gratia apud Deum, et homines [Luc. II]); non quod

(6) Ravennam natale solum, intelligit S. doctor.

(7) Leonis IX cujus epistolam, manu exaratos secuti codices, in opusculi principio posuimus.

revera ex parte rei sapientia Christi augetur, quam totam simul acceperat; sed quia crescente ætate, multo magis clarescebat. Sanctus quoque Thomas ait (1 p., q. 22, art. 2 ad 3), ipsam Christi humanam naturam, cum in passione Deo offerretur, novo modo sanctificatam fuisse, scilicet ut hostiam actualiter tunc exhibitam: acquisivit enim actualem hostiæ sanctificationem tunc ex antiqua charitate et gratia unionis hostiam absolute eam sanctificante.

« Licet igitur illi (episcopus intelligit) quibusdam privilegiis pro suo quisque ministerio specialiter potiantur, quia tamen id, quod omnibus majus est, commune cum reliquis sacerdotibus habent, cum eis etiam et ipsi non immerito sacerdotii nomen tenent. » In hæc verba id animadvertendum censeo, sanctum cardinalem non inficiari episcopatum a presbyteratu jure divino differre, tametsi prima fronte videatur dicere, ob aliqua privilegia, episcopos presbyteris majores esse. Tantum enim discrimen ponitur inter hos et illos, quantum inter subditos et principes. Hinc est, **143** quod S. Ignatius in suis omnibus fere epistolis, principis titulo episcopos sæpe condecorat: unde et ad Trallianos scribit: (Quid enim aliud est episcopus, quam is qui omni principatu et potestate superior est, et quoad hominem licet, pro viribus imitator Christi Dei factus? Quid vero sacerdotium aliud est, quam sacer coetus consiliarii et assessoris episcopo: quid vero diaconi, quam imitatores angelicarum virtutum, quæ purum et inculpatum ministerium illis exhibent; ut S. Stephanus B. Jacobo, Timotheus et Linus Paulo, Anacletus et Clemens Petro. Qui igitur his non obedit, atheus prorsus et impius est, et Christum contemnit, et constitutiones ejus imminuit). Et ad Philadelphenses: (Principes obediant Cæsari, milites principibus, diaconi presbyteris, sacerorum præfectis presbyteri; diaconi et reliquis clerus una cum populo universo, militibus, et Cæsare, ipsi episcopo pareant; episcopus Christo, ut Christus Patri obediit. Et hac ratione per omnia conservabitur unitas). Hoc ipsum confirmat S. Hieronymus, prout habes dist. 55, c. *Ecclesiæ principes*. Est item expressa sententia Dionysii Areop. De Eccles. hierarch. cap. 5, quibus etiam suffragantur omnes scholastici in 4 sent., dist. 24, et præsertim S. Thom. 2-2, q. 184, art. 6, his adde et canonistas, ut inter alios, cardinalis Turrecremata recenset lib. 1 Summ. eccl., cap. 69. Quare Aetiani hæretici habiti sunt apud Epiphanium hæres. 75, et Augustinum hæres. 55, quia negabant episcopos presbyteris esse superiores.

« Nam et ipsi sancti apostoli non reperiuntur alibi fuisse a Domino consecrati, nisi in perceptione baptismi; qui tamen non aquæ baptismatis manifeste leguntur immersi, sed injunctam potius executi sunt obedientiam baptizandi. » Pro declaratione totius hujus periodi usque ad illius capitis finem, ut confusio evitetur, tria, quæ certissima sunt, de apostolis dicimus: Primum apostolos fuisse baptizatos juxta formam ac modum, quo ipsi postmodum ceteros baptizare jussi sunt, ut S. Aug. (epist. 109) (post Tertullianum lib. de Baptismate) pluribus ostendit. Est autem vetus traditio accepta ex Evodio episcopo Antiocheno, apostolorum successore, apud Nicephorum lib. 11, Hist. cap. 3, Christum manibus suis Petrum tantummodo baptizasse; Petrum porro Andream et filios Zebedæi; hos vero reliquos apostolos: Septuaginta autem illos Petrum et Joannem baptizasse (*Luc. xxii*). Hoc ipsum colligitur ex c. Quando de consecr. d. 4, et ibi Gl. quibus adduntur cardinalis de Turrecremata, et inter alios etiam multos, Augustinus Triumphus de potest. Eccl., quæst. 84, art. 4. Secundo certum est apostolos fuisse consecratos sacerdotes a Christo in ultima cœna, cum instituens sacram Eucharistiam illis præcepit, ut eam offerrent in sacrificium per hæc verba: (Hoc facite in meam commemora-

tionem), ut expresse docet conc. Trident. sess. 22, cap. 1. Tertio dico, apostolos fuisse post Resurrectionem a Christo creatos episcopos, cum illis in unum congregatis apparuisset, ut Joannes habet verbis **144** istis: Sicut misit me Pater, et ego mitto vos (*Joan. xxi*). Quem locum ita explicant Chrysostomus, Cyrillus Alexandrinus, et Theophylactus atque recentiores multi, tametsi alii opinentur, a Christo solum Petrum episc. ante Ascensionem creatum, post autem sancti Spiritus missionem, Petrum consecrasse episcopum tantummodo Joannem, hosque ambos Jacobum Zebedæi: ac deinceps decretum fuisse, ne ordinetur episcopus nisi a tribus similiter episcopis, ut dicitur in cap. Porro, dist. 66, ac fuse demonstrant cardinalis a Turrecremata, in c. In novo, dist. 24, art. 3 et summ. Eccl. lib. 11, cap. 54; cardinalis Jacobatus de concil. lib. x, art. 7, atque alii.

« Liberius perfidiæ deceptus errore, Arianæ hæresi subscripsisse dignoscitur. » Quod ait hic Damianus Liberium papam hæreticum fuisse, declaratione indiget, tametsi ille excusari possit, cum alii Patres gravissimi idem censuerint, Athanasius apolog. 2, et epist. ad solitarios, Hilarius contra Constantinum, Hieronymus De scriptoribus ecclesiast. in Fortunatiano, Notkerus antiquus S. Galli cœnobia in suo Martyrol. ad xviii Kal. Sept. Et revera ipse Liberius in causa fuit, ut de hæresi diffamaretur; quoniam in subscriptione formulæ fidei, quæ probe intellecta catholica erat, quia tamen reticuit vocem consubstantialitatis, qua utitur conc. Nicænum primum, in Arianam perfidiam incidisse vulgo existimatus est. Quem tamen nulla prorsus Arianismi, nec ullius hæresis nota contaminatum, vel ex iis potissimum apparet, quæ pro catholica fide contra Constantium imp. sic invicte disseruit, egitque cum eo tam ante suum exilium, ut habes apud Rufinum Hist. Eccl. lib. 1, cap. 24; Socratem lib. 11, c. 29 in fine, et lib. 11, c. 11; Sozomenum lib. 11, cap. 10 et 14; Theodoretum lib. 11, c. 15, 16 et 17, quam post exilium, dum scripsit ad episc. Macedonas; apud Socratem lib. 11, c. 11 et 12. Sed et has in Liberium injurias Aetianorum calumniis commentas fuisse, disertè scribit Sozomenus lib. 11, c. 14. Quod autem Damianus etiam, inquit, eundem Liberium excitasse persecutiones in clero, dextre intelligendum est. Is n. decreto Constantii imp. cum ab exilio in Urbem revocaretur, ac clerus illum recipere nollet, eo quod in Oriente moratus damnationi Athanasii subscripsisset, magistratus adversum eundem Romanæ Ecclesiæ clerum persecutionem excitarunt. Qua de re Liberii culpæ ascriptum est, quod ejusdem causa factum esse videretur. Cæterum Liberius quantæ laudis ac sanctitatis etiam post obitum æstimatus sit a præstantissimis quibusque viris docent in primis Ambr. 1. 111 Comment. de Virgg.; Basilius epist. 74; Epiph. hæres. 75; Beda vero in Martyrologio ad viii Kal. Oct., et Wandelbertus ad ix Kal. ejusdem mensis, Liberii memoriam cum aliis sanctis anniversario die Natali publice recolendam contestantur. Alia præter hæc pro Liberio fuse ac diserte conscripta præsertim habes apud illustrissimos cardinales, Baronium in Annalibus, et Bellarminum in Controversiis.

« **145** Enimvero quis Heli sacerdotem nesciat reprobum, et tam pro lenitate sua, quam pro liberorum effrenata licentia divinæ animadversionis sententia condemnatum. » Hanc de Heli sententiam nostro cardinali placuisse non mirum est, quandoquidem et illam amplexati sunt Tertullianus lib. De pudicit.; Hieronymus lib. 1, adversus Jovinian.; Joan. Chrysost., lib. 11, adversus vituperat. vitæ monast.; Isidorus Pelusiota epist. 370 ad Cyrillum.; Innocentius III in cap. Licet Heli, de simonia. Contraria tamen sententia probabilis etiam est. Hanc tuetur Alphonsus Abulensis in lib. 1 Re-

gum, c. 4. Et fortasse hoc ipsum Patres sensere, quoniam ex eorum verbis nihil amplius colligitur, quam quod Heli ob non facrepata filiorum flagitia, eo mortis genere periit.

« Animadvertimus a Paulianistis, aliisque hæreticis Spiritum sanctum non habentibus baptizatos baptizari regulariter. » Quod asserit 146 hoc in loco sanctus doctor, baptizatos a Paulianistis et Cataphrygibus (quorum mentio fit in c. Si quis 1, q. 1) si ad Ecclesiam rediissent, ex concilii Nicæni decreto verum est, quoniam neque Christum credebant esse hominem, neque Spiritum sanctum confitebantur; ac proinde cum eorum baptismus in nomine sanctæ Trinitatis non conferretur, merito

ad Ecclesiam catholicam redeuntes baptizandi erant. Non tamen generaliter censendum est baptizatos ab hæreticis rebaptizandos esse, ut Donatistarum, hæresis, contra quam sanctus Augustinus strenue decertavit, impie affirmabat. Porro quam vera doctrina sit ab hæreticis etiam baptizatos in forma Ecclesiæ, non esse rebaptizandos, evidenter demonstrant scholastici in 4 sent. dist. 4, quæst. unic., et sanctus Thom. part. III, quæst. 66, art. 9, atque etiam in cap. de Arianis, cap. *Ab antiqua*, De consecr. dist. 4, quam sententiam cardinalem nostrum amplexatum quoque fuisse, ex ejus verbis certissimum redditur.

Sit nomen Domini benedictum.

147-148 OPUSCULUM SEPTIMUM

LIBER GOMORRHIANUS, AD LEONEM IX ROM. PONT.

ARGUMENTUM. — Nefandum et detestabile crimen, in quod Deo dicati sui temporis prolabeantur, deplorat; eosque utpote indignos a sacris ordinibus removendos esse contendit; Leonemque pontificem Romanum implorat, ut tam fæde peccantes sua auctoritate coerceat.

LEONIS IX EPISTOLA,

Qua hic sancti viri libellus confirmatur.

LEO episcopus, servus servorum Dei, dilecto in Christo filio PETRO eremitæ, æternæ beatitudinis gaudium.

Ad splendidum nitentis pudicitiae torum, fili charissime, pio certamine intentionem tuæ mentis pervenisse, libellus, quem contra quadrimodam carnalis contagionis pollutionem, honesto quidem stylo, sed honestiori ratione edidisti, manifestis documentis commendat. Subegisti siquidem carnis barbariem, qui sic erexisti brachium spiritus adversus libidinis obscenitatem. Exsecrabile quidem vitium, longeque segregans ab auctore virtutum, qui cum sit mundus, nihil admittit immundum; nec de sorte ejus esse poterit, qui sordidis illecebris subjacebit. Clerici vero, de quorum vita spurcissima flebiliter pariterque rationabiliter tua prudentia disputavit, vere, et omnino vere ad funiculum hæreditatis ejus non pertinent, de quo ipsi voluptuosus se oblectationibus submovent; qui si pudice conversarentur, non solum templum Dei sanctum, sed ipsum etiam sanctuarium dicerentur: in quo niveo candore conspicuus ille Dei Agnus immolatur, per quem fœda totius orbis lues lavatur. Tales nimirum clerici etsi non verborum, tamen operum testimonio profitentur, quia non existunt, quod censentur. Quo enim modo clericus possit esse, vel nominari, qui proprio arbitrio non metuit se inquinare? De qualibus, quia sancto furore permotus, quæ tibi videbantur scripseras; oportet, sicut desideras, apostolicam nostram interponamus auctoritatem, quatenus scrupulosam legentibus auferamus dubietatem; et constet omnibus certum nostro judicio placuisse quæcunque continet ipse libellus diabolico igni velut aqua oppositus.

B Igitur ne cœnosæ libidinis impunita licentia pervagetur, necesse est apostolicæ severitatis congrua reprehensione refellatur, et tamen aliquod tentamentum in austeritate ponatur.

Ecce omnes illi, qui quavis quatuor generum quæ dicta sunt, fœditate polluuntur, prospecta æquitatis censura, ab omnibus immaculatæ Ecclesiæ gradibus, tam sacrorum canonum quam nostro judicio depelluntur. Sed nos humanius agentes, eos, qui vel propriis manibus, vel invicem inter se egerunt semen, vel etiam qui inter femora profuderunt, et non longo usu, nec cum pluribus, si voluptatem refrenaverint, et digna poenitudine probrosa commissa luerint, admitti ad eosdem gradus, in quibus in scelere manentes, non permanentes fuerant, divinæ miserationi confisi, volumus, atque etiam jubemus; ablata aliis spe recuperationis sui ordinis, qui vel per longa tempora secum, sive cum aliis vel cum pluribus, brevi licet tempore, quolibet duorum fœditatis genere, quæ descriperas maculati: vel, quod est horrendum dictu et auditu, in terga prolapsi sunt. Contra quod nostrum apostolicæ sanctionis decretum, si quis ausus fuerit vel judicare vel latrare, ordinis sui se noverit periculo agere. Qui enim non pungit vitium, sed palpat, cum eo qui vitio moritur, ipse quoque mortis reus merito judicatur. Sed, o fili charissime, inenarrabiliter gaudeo, quia exemplo tuæ conversationis instruis, quidquid oratoria facultate docuisti. Plus est enim opere docere, quam voce. Quapropter auctore Deo palmam obtinebis victoriae, et cum Deo, et Virginis Filio, lætaberis in cœlesti mansionem tot mercedibus cumulatus, quot creptis per te a diaboli laqueis fueris constipatus et quodammodo coronatus.